

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 60 - červen 2010

PUCLÍK



ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VARTISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124



Na výletě se dá zažít
opravdu ledacos...

str. 16

PÁR SLOV ÚVODEM

A je to tady! Právě držíte v ruce poslední Puclíkovo číslo letošního školního roku. Dostává se na světlo světa pár dnů před vysvědčením, a tak doufáme, že si ho ještě stačíte prolistovat, než za vámi na dva měsíce prásknou školní vrata. Je to zase pořádný cvalík, protože událostí bylo v poslední době opravdu mnoho.

Hlavní náplní šedesátého čísla jsou jako vždy na konci školního roku výlety. Letos téměř všechny třídy pořádně potrápilo počasí, a tak jen pár šťastlivců absolvovalo tuhle oblíbenou akci se suchým kožíchem. Ale dokázali jste si poradit i při dešti, což je moc fajn.

V redakci se nám letos povedlo něco, co už dlouhá léta nepamatujeme – nikdo neodchází, takže žádné truchlení na konci školního roku se nekoná. Je to bezva pocit, když víte, že ještě celý příští rok budeme všichni spolu.

Tak příjemné počteníčko...

Redakce

**Krásné a slunečné prázdniny
přeje všem čtenářům**

redakce



CO NÁS ČEKÁ

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- 23. 06. 2010 slavnostní vyřazení žáků 5. tříd
- 24. 06. 2010 slavnostní vyřazení žáků 9. tříd
- 25. 06. 2010 vysvědčení



PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Na konci května absolvovali sedmáci tradiční dvoudenní pobyt na táboře v Zubří. Byl s nimi i pan učitel Jurek, kterého akce zmohla natolik, že se hned po návratu domů uvelebil ve vaně s horkou vodou, aby nabral nové síly. Chvilku pohody si navíc zpříjemnil četbou hezké knihy. Jenže náročné dny a noc v Zubří vykonaly své, a tak se pan učitel brzy odporoučel do říše snů. Ze sladkého spánku se probral až ve chvíli, kdy mu kniha vypadla z ruky a zmizela pod hladinou. Nic si z toho nedělejte, pane učiteli, jen na zbytek knihy budete muset použít potápěčské brýle...
- Pan učitel Smékal na nedávném zájezdu se žáky dostal málem infarkt nebo přinejmenším kopřivku! Když totiž otevřel dveře v expozici Hliníkária v Pelhřimově, vybafla na něj Vendula Svobodová a Filip Hugo, kteří tu na něj schválně počkali. Pan učitel utrpěl takový úlek, že nadskočil metr dvacet a jen tak tak že si nenaložil do kalhot. Zachoval se však statečně, kousnul se do jazyka, a dokonce z něj nevypadlo ani jedno ostřejší slovíčko. V duchu si jich ale určitě přeříkal nejmíň dva tucty....
- Věděli jste, že paní učitelka Oravcová je vzdálenou prasešťenicí večerníčkového Rákosníčka? No jo, už je to tak. Oba totiž vaří mlhu, mají to v rodině. Rákosníček v rybníčku a paní učitelka v učebně fyziky. Jde jim to oběma bezvadně. Jen ta Rákosníčkova mlha tolik nepáchne...
- Kluci v 8.A se pečlivě připravují na pobyt na prosluněných plážích. Zrovna nedávno se pokoušeli o kolektivní depilaci kvalitní lepící páskou na hokejky. Pásku si lepili na hlavu, na ruce, na nohy, na obočí... – a pak ji vždy statečně strhli. Pánové, jste borci, jen na té hlavě si možná něco raději nechte...

OBSAH

§ Pár slov úvodem	2
§ Co nás čeká	2
§ Puclíkova šuškárna	2
§ Závěr školního roku s Puclíkem	3
§ Memento	4
§ O dětech a pro děti	4
§ Besedy s policisty	5
§ 130. výročí a křtiny k tomu	6
§ Přespolka se stala relax. centrem	7
§ Novoměstský rodák	8
§ Když se setmí... ..	10
§ Žakovská knihovna informuje	12
§ Sloupečky	13
§ Anketa	14
§ Máme doma zvířátko	15
§ Bilancujeme	16
§ Školní liga	17
§ Devět let	18
§ Jak jsme hledali poklad... ..	19
§ Naše výlety 2010	20
§ Okénko ZŠ Slavkovice	36

Závěr školního roku s Puclíkem

V předposledním týdnu před prázdninami školní časopis Puclík zorganizoval dvě akce. Tou první byl výlet (skoro) celé redakce, která s sebou přibrala žáky, kteří v uplynulém školním roce dosáhli nějakého většího úspěchu ve sportovních nebo vědomostních soutěžích.

A tak se 17. června autobus se 45 lidičkami přesouval po naší krásné vlasti směrem Humpolec, Pelhřimov a Jihlava. V Humpolci jsme se podívali do Hliníkárna, což je muzeum, které zde zřídili pro svého nejslavnějšího přistěhovalce, jak zajisté všichni vědí z filmu „Marečku, podejte mi pero!“

V Pelhřimově jsme navštívili Muzeum rekordů a kuriozit a mohli jsme obdivovat největší botu, největší kartáček nebo například nejmenší pomlázku...

A závěr výletu byl ve znamení cáchání a ježdění po tobogánu v jihlavském Vodním ráji. Výlet jsme si všichni užili a už přemýšlíme, kam pojedeme příští rok.

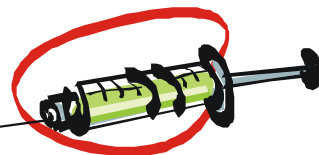
Druhá Puclíkova akce byla hned následující den. V kreslárně naší školy se sešli žáci 6.-7. a 8.-9. ročníků, aby se utkali v soutěži, kterou školní časopis pořádá při příležitosti 10. výročí svého vzniku a 130. výročí naší školy.

Soutěžilo se hlavně nevázně o škole - skládaly se obrázky, stavěly se věže a lidská sousoší, sbíraly žvýkačky od spolužáků a prověřovaly se znalosti školního prostředí. Potěšilo nás, že se soutěžící i publikum bavili, a kdo ví, možná něco podobného zopakujeme ještě někdy...

Mgr. Dagmar Svobodová



MEMENTO



Mgr. Hana Knapčoková

Memento znamená varování. Varování pro všechny, kteří by chtěli žít s drogou. 28. dubna 2010 zhlédli v kreslárně naší školy žáci 8. a 9 ročníku dramatizaci románu Radka Johna MEMENTO. Tento pořad připravila umělecká agentura RAJCHA.

Žáci se během dvouhodinového divadelního představení dostali do života lidí, kteří propadli droze a pro které je fetování jediným smyslem života. Zjistili, kam může droga člověka dovést – na cestu, ze které není návratu. Slyšeli a viděli příběh podle skutečné události, který vyzněl jako memento pro ty, kteří by měli snahu drogu okusit.

Příběh začíná po prožití Michalovy nešťastné první lásky ke spolužačce Olině. Poté se s kamarádem Honzou rozhodne k útěku z domova. Brzy jsou však dopadeni a Michalův otec vytváří v domácnosti nesnesitelné prostředí. Honza přivede Michala do party toxikomanů, kde se Michal zamiluje do drogově závislé dívky Evy, a kvůli problémům je ze školy vyloučen. Vzápětí odchází na vojnu, kde se mu podaří do jisté míry závislost překonat, avšak po roce vojenské služby uloupí bednu s morfiem a opět se uchýlí k drogám. Po návratu z vojny Michal začne vyrábět pervitin. Eva s Michalem čeká dítě, ale brzy potratí. Při druhém těhotenství se Eva otráví plynem. Michal odmítá uvěřit, že Eva spáchala sebevraždu, a domnívá se, že Evu zavraždil někdo z party, a připravuje proti ní pomstu. Jednoho dne se Michal předávkuje a skončí v nemocnici. Pár dní po propuštění je nalezen matkou v hlubokém bezvědomí. Lékařům se ho podaří zachránit, ale s trvalým poškozením mozku není schopen samostatného života. Příběh byl zahrán velmi procítěně a je pro nás všechny velkým poučením.

Mirka Šotolová, 9.B

O DĚTECH A PRO DĚTI



Mgr. Marcela Slámová

Jak se již stalo na naší škole tradicí, 1. června slaví děti svůj svátek. Ti nejstarší, konkrétně žáci třídy 9.A, letos věnovali svůj čas mladším spolužákům z prvního stupně. Připravili pro ně sportovní dopoledne nazvané **Hrajeme si, soutěžíme, sportujeme a to pro radost!**



Děti s chutí plnily rozmanité disciplíny, které byly zko uškou jejich zdatnosti, zručnosti, přesnosti i odvahy. Skákaly v pytli, z místa na místo přenášely míček na lžičce, smotávaly hasičské hadice, vyzkoušely si slalom s míčem, shazovaly plechovky, skákaly přes švihadlo, střílely míčem na bránu, hopsaly v obřích holínkách a skládaly puzzle s pohádkovými postavkami. Dokázaly se i vypořádat s nevelkým prostorem, který jim poskytla tělocvična naší školy a tělocvična na středisku. Počasí bohužel nedovolilo, aby se sportovalo na čerstvém vzduchu.

Všechny děti však prokázaly, že pohyb je jejich společný kamarád. A sladkost či pochvala za plnění jednotlivých aktivit byla příjemnou odměnou pro každého účastníka. Žákům 9.A patří velký dík, že pro děti tuto akci připravili.



BESEDY

Mgr. Marcela Slámová

S POLICISTY

Březen 2010

Rok se sešel s rokem a žáky všech devátých tříd tradičně i letos navštívil příslušník **městské policie**, konkrétně pan **Petr Jínek**. V jedné z hodin občanské výchovy žákům objasnil smysl svého povolání a coby občany České republiky je seznámil s některými povinnostmi vyplývajícími ze zákona. Nechybělo poučení o tom, co se sluší a patří dělat, aby se lidé zbytečně nedostávali do problémů.

Zhodnocení besedy se ujali sami žáci:

- Beseda se mi celkově moc líbila. Bylo to zajímavé a poučné. Líbilo se mi, že policista také hodně vyprávěl ze života, že to nebyla jen teoretická přednáška.*

Veronika Králová, 9.A

- Líbila se mi ukázka donucovacích prostředků.*

Tereza Háčková, 9.A

- Beseda byla podle mě užitečná. Celkem mě překvapilo, jaká je spousta přestupků, o nichž jsem si vůbec nemyslel, že jimi jsou.*

Michal Trödler, 9.C

- K besedě nemám žádné negativní připomínky, všechno se mi líbilo. Například jsem nevěděla, že se trestá i nesprávné vysedávání na lavičkách v parku (sezení na jejich opěradle).*

Katka Chrástová, 9.C

- Líbilo se mi asi všechno. Dozvěděla jsem se, co může být bráno jako přestupek a co už jako trestný čin. Už vím, jaký je rozdíl mezi státní a městskou policií.*

Karolína Bednářová, 9.C

Červen 2010

Nebývá běžnou praxí, aby po zazvonění na vyučovací hodinu vešel do třídy nejen učitel, ale i příslušník Policie ČR. V pátek 4. června 2010 vstupoval do tříd 9.A, 9.B a 9.C také poručík **Mgr. Roman Stupka**, jenž pracuje pro **kriminální policii**.

Besedoval se žáky na téma „Návykové látky“. Není tajemstvím, že závislost na drogách (např. na pervitinu, marihuaně, LSD a dalších) krutě mění ži-

votní osudy lidí. Stačilo uvést konkrétní příběhy z praxe, které policista žákům poutavě vyprávěl. Neuhlašoval je, nehledal vybrané výrazy, ale mluvil tak, jak ony příběhy napsal sám život. A že mnohým chvílemi až běhal mráz po zádech...

Samozřejmě bylo povinností policisty zmínit, co k problematice návykových látek stanovuje zákon. Žáci se tedy dozvěděli, jak je řešeno a tres-

táno pěstování, šíření a distribuce drog. Co říci závěrem? Nikdo za nás nerozhodne, jakou cestou životem se vydat. Takovou, která člověku přinese vzdělání, lásku, rodinu, přátele? Nebo jinou?

V případech obou policistů šlo o hosty vítané, jelikož jediným důvodem jejich návštěvy naší školy bylo osobní pozvání. Za zajímavé besedy, které pro naše žáky připravili, děkujeme. Kež by splnily svůj účel.

130. VÝROČÍ

Mgr. Renata Slámová, Mgr. Ivana Fousková

A KŘTINY K TOMU

V pátek 11. června 2010 se stal velký sál Kulturního domu v Novém Městě na Moravě dějištěm oslav 130. výročí naší školy. Letošní kulaté školní narozeniny jsme připravili netradičně a současně zajímavě.

Záměrně jsme upustili od akademie a rozhodli se vydat při této příležitosti knihu s názvem **130 let školy v Novém Městě na Moravě**. Ta se během slav-

nostního společenského večera dočkala svého uvedení do života - křtu. V knize najdou čtenáři nejenom bohatou historii školy, ale i život a fotogale-

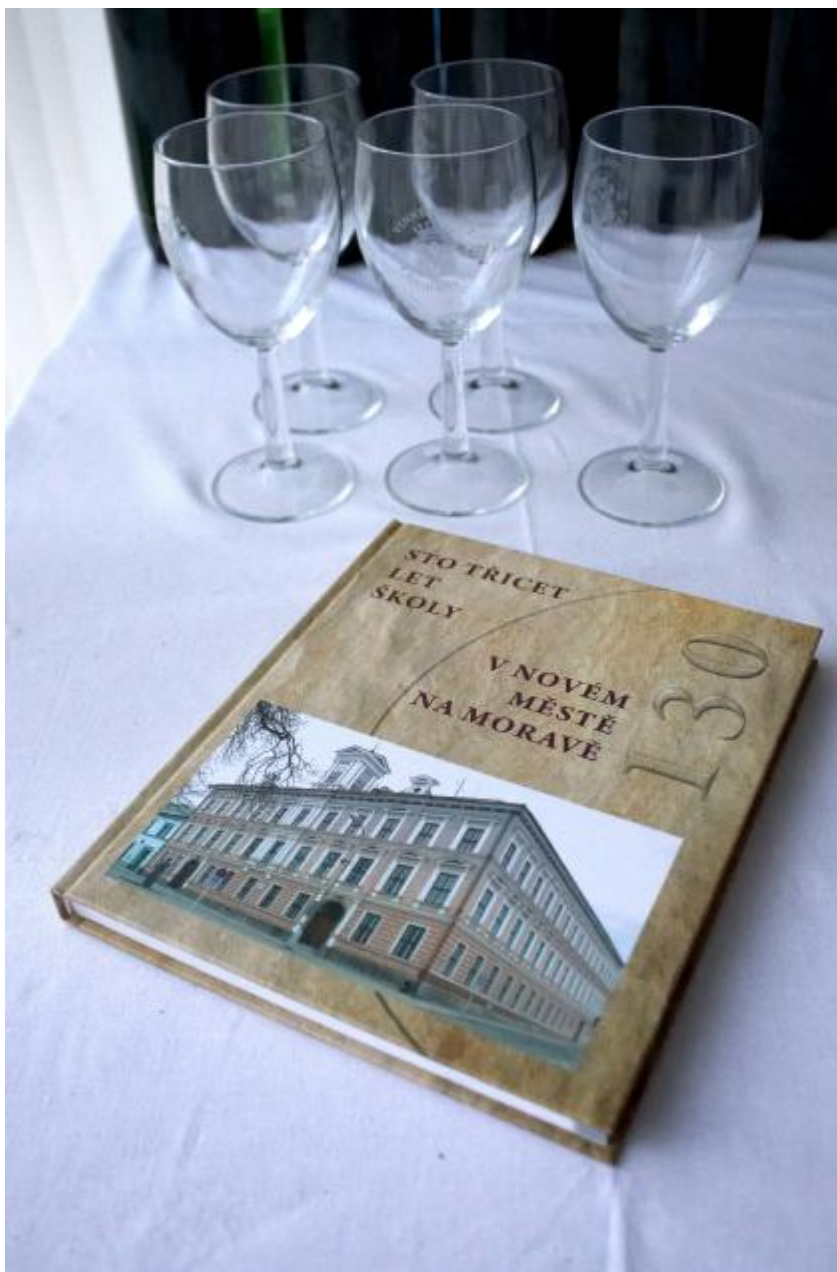
rii doby současné a nedávno minulé.

Součástí knihy je DVD s velkým množstvím obrazového materiálu. Kniha je neklamným důkazem toho, že má naše škola v roce svých 130. narozenin za sebou mnoho kvalitně odvedené práce, a i když žije především současností, má své hluboké kořeny v historii.

Páteční oficiální oslava byla pojata jako setkání několika generací. V přátelské atmosféře se sešli bývalí pedagogové, absolventi, ale i současní učitelé, žáci, zaměstnanci, rodiče a příznivci školy. A protože na každé správné oslavě má být veselo, tak se hrálo, zpívalo, tančilo, bubnovalo, ale také vzpomínalo. Premiéru měl nově natočený film o naší škole, jenž byl součástí programu.

A co říci na závěr? Děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravě knihy a hladkém průběhu slavnostního večera, panu řediteli, učitelům i účinkujícím za jejich krásná vystoupení. Přejeme té naší škole do dalších let pevné základy, hodně štěstí a spokojených žáků.

Knihu si můžete zakoupit v knihkupectví Trojan na Vratislavově náměstí v Novém Městě na Moravě a my doufáme, že v ní každý z vás najde alespoň něco zajímavého a že naše snaha a práce nebyla zbytečná.



SE STALA RELAXAČNÍM CENTREM

Šampaňské (samozřejmě dětské J), bonbóny, balónky... To vše mohli žáci vidět a ochutnat v pátek 11. června 2010 u nás ve škole. Probíhalo zde totiž slavnostní otevření relaxačního centra. Červenou stuhu, která hlídala vstup do bývalé přespolky, přestříhl pan ředitel a otevřel tím žákům vstup do míst, kde mohou ve volném čase sportovat, hrát si, malovat či jen tak odpočívat.



Vnitřní část relaxačního centra naplánovali žáci z Eko-týmu a také aktivně pomáhali při jeho zařizování. Na všechny zde čekají stolní hry, plyšáci, časopisy, hrací koberce, pastelky, skákací míč... A jestli se všichni chovají správně, na to dohlíží obrovská žirafa namalovaná na zdi.

Venkovní část relaxačního centra je umístěna na školním dvoře. Může se zde hrát stolní tenis, basketbal, líný tenis, skákat panák či se realizovat výtvarně. Bude přístupná za příznivého počasí



vždy o velké přestávce, sportovní potřeby lze zapůjčit.

Celé slavnostní otevření uzavřilo vypuštění balónu štěstí. Každý si zde mohl zapsat své přání. A tak se přálo: bazén s tobogánem, kolotoč, delší přestávky... Mezi mnoha jinými pak balón štěstí vznesl do nebes přání, na kterém se shodli úplně všichni: „Aby nám to tu dlouho vydrželo!“

Relaxační centrum bylo vytvořeno v rámci projektu Zdravá škola za finančního příspěví kraje Vysočina.

SOUTĚŽ PRO ŽÁKY 6. TŘÍD NOVOMĚSTSKÝ

Aneta Dufková, 6.C

RODÁK

Soutěž s tímto názvem se pro žáky 6. tříd uskutečnila ve čtvrtek 27. května 2010. Už asi měsíc dopředu jsme si vytvořili týmy a paní učitelka Hnízdilová všem skupinám darovala asi deset papírů, které byly plné písmenek. Po bližším prozkoumání jsme zjistili, že je na nich spousta informací o Novém Městě. Těchto deset papírů jsme si rozdělili a každý se měl něco naučit...



Ten týden před soutěží v pondělí jsme byli na procházce městem a paní učitelka se zlobila, že nic neumíme a že jí ve čtvrtek uděláme jenom ostudu. No, znáte to - ty papíry, co nám dala, ležely někde vespod hromady knížek a sešitů na stole...

Ve čtvrtek ráno se všichni snažili dohnat, co nestihli doma. I když byla přestávka, většina třídy seděla v lavicích a snažila se zopakovat si to, co se den předtím stihla naučit. Pokračovalo to i první hodinu a paní učitelka Svobodová poznamenala, že si musí ten pohled pořádně užít, protože taková příležitost – vidět, jak se učíme, se jen tak nenaskytne ☺.

Když jsme se v osm hodin sešli v kulturním domě a pohodlně se usadili, nastalo před-

stavení všech týmů. Nutno podotknout, že už při představování jsme se zasmáli. No neříkejte, že byste se nesmáli, když se postavil vedoucí jednoho z týmů a prohlásil: „My se jmenujeme My.“ V 6.B by stál za zmínku ještě jeden tým, který se jmenoval Šprtáta. V 6.A si holky vytvořily skupinu se stylovým názvem Pretty Womans. A v 6.C byli nejoriginálnější kluci s názvem Clypsafici (nechtějí nám prozradit, jak na takový název přišli). Po vysvětlení pravidel jsme se všichni rozběhli rychle ukořistit nějaké prázdné stánoviště.

Stánoviště č. 1 se jmenovalo **Herna**. Jak už název napovídá,



kromě vědomostních otázek nás tady čekalo i pár zábavných úkolů. Když se díváte na někoho, kdo se snažil předvést skok na lyžích (v našich podmínkách skok ze židle), nebo na někoho, kdo se marně snaží postavit na hlavu, neudržíte se smíchy.

Druhé stanoviště se jmenovalo **Střípky**. Zde jsme měli odpovědět na otázky, které se týkají současnosti Nového Města. Abychom se ale moc nemuseli namáhat s přemýšlením, část týmu se během doplňování otázek věnovala nějakému praktickému úkolu. No řeknu vám, ani přeskákat místnost po jedné noze nebylo zrovna jednoduché, když se na vás všichni tak dívali.

Třetí stanoviště bylo pro někoho jednoduché, jiní se u něj naopak pořádně zapotili. **Hlavolam**. Měli jsme složit z dílků pravoúhlý trojúhelník. Za 20 minut se musel vystřídat celý tým. Já jsem si myslela, jak jsem to zkazila, když jsem skládala 3 minuty a pořád nic, ale slyšela jsem, že jeden nejmenovaný borec tenhle hlavolam skládal 7 minut ☺.

Stanoviště č. 4 bylo **tipovací**. Holky z 9.C nám ukazovaly záhadné starodávné předměty a my jsme měli hádat, co to je. Naštěstí jsme mohli vybírat ze tří možností. Dva nejlepší týmy poznaly šest věcí ze sedmi. Nejhorší výsledek snad radši ani říkat nebudu ☺.

Dalším úkolem na tomto stanovišti bylo poznat historickou osobnost pomocí otázek. Naše otázky byly asi opravdu záludné, protože paní, která nám na ně odpovídala, se musela pořád dívat do papírů, protože neznala odpověď. Ale nechápu, jak někdo mohl poznat osobnost z otázek typu: „Byl plešatej?“

Poslední páté stanoviště bylo asi nejtěžší. Měli jsme odpovídat na otázky z **historie** Nového Města. Na tomhle stanovišti jsme si asi nejvíc říkali, že jsme měli poslechnout paní učitelku Hnízdilovou a měli jsme se trochu víc učit. Každý ale věděl něco, a tak jsme to nějak dali dohromady.

Někteří měli splněná všechna stanoviště rychle, jiní o něco později. My i paní učitelky jsme se nejvíc těšili na to, až

otevrou Včelu. Šli jsme si pak koupit hranolky a málem jsme nestihli ukončení soutěže. Naštěstí jenom málem ☺.

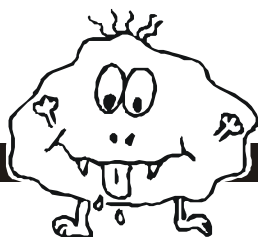
Následovalo prozrazení správných odpovědí. Ani jsme to radši nechtěli vědět ☺. A co dál? No samozřejmě ještě spousta zbytečných otázek (to proto, abychom se do školy vrátili co nejpozději). Moc to ale nepomohlo, stihli jsme ještě asi 20 minut čtvrté hodiny. Čtvrtou hodinu jsme měli angličtinu a paní učitelka Svobodová nám dovolila, že si můžeme dělat, co chceme, když budeme potichu. A když budeme potichu, že pro nás má překvapení. Potichu jsme byli, protože nás fakt zajímalo, co je to za super překvápko. Paní učitelka nám ho prozradila asi 2 minuty před zvoněním. Řekla nám, že pokud do zvonění stihneme perfektně uklidit třídu, vezme nás na oběd. To jste měli vidět, jak rychle bylo uklizeno ☺. Na oběd bychom šli i bez uklizení, ale to jsme pochopili, až když jsme v jídelně viděli i 6.A a 6.B.

Celkové výsledky soutěže Novoměstský rodák 2010:

1. **Všeználcí (1. ZŠ, 6.C)**
2. **Crashmani (1. ZŠ, 6.C)**
3. Hoplité (2. ZŠ, 6.A)
4. MY (2. ZŠ, 6.B)
5. Clypsafíci (1. ZŠ, 6.C)
6. MY (1. ZŠ, 6.B)
7. Pancéřová pěst (2. ZŠ, 6.B)
8. Šprt'ata (1. ZŠ, 6.B)
9. Bratrstvo chlupatých (2. ZŠ, 6.B)
- 10.-11. Hipíci (1. ZŠ, 6.A) + Jupíkteam (1. ZŠ, 6.A)
12. Pretty Woman (1. ZŠ, 6.A)
- 13.-14. Templáři (2. ZŠ, 6.A) + Borci (1. ZŠ, 6.B)
15. Alexandrovci (2. ZŠ, 6.B)

Jako třída vyhrála 6.C, na 2. místě skončila 6.B a na 3. místě 6.A.





KDYŽ SE SETMÍ...

Mgr. Petr Smékal

8. ČÁST

Blíží se prázdniny, doba dovolených a rodinných výletů. Dnešní díl tedy bude poněkud odlišný od těch předešlých. Výjimečně se nebudeme věnovat strašidlům školním, ale strašidlům, která můžete potkat venku ve volné přírodě. Každý asi zná vodníky, bludičku, hejkala či divoženku. O těch mluvit nebudeme. Seznámíme se s tvory, které asi nikdo z vás nezná, pokud ovšem nejste odborníky v tomto oboru.

Bludník nenápadný (Mlhosuchilatus microcephale)

Délka: 120-200 cm
Váha: 18-25 kg
Potrava: drobní obratlovci - především myši a veverky
Výskyt: lesy

Bludník je přes svou výšku (až 2 metry) skutečně nenápadným tvorem. Je velice hubený a dokáže se ukrýt i za velmi tenkým stromem. Mezi jeho hlavní „strašidláckou“ činnost patří snaha o to, aby co nejvíce turistů zabloudilo. Především v lese.

Dělá to několika způsoby. Nejjednodušší je pro něj pokládání bludných kořenů přes cesty, kde chodí nejvíc výletníků. Chudák turista, který překročí bludný kořen, má totiž najednou pocit, že musí jít do cíle nějakou zkratkou a ne cestou, kterou normálně chodí.

Taková zkratka zpravidla turistu spolehlivě zavede do míst, která nezná, a spolehlivě zde zabloudí. A to ještě netuší, že ho zpovzdálí sleduje bludník a velice dobře se baví. Taková zkratka totiž zpravidla končí někde v blátě, v loužích či před obrovským rybníkem, který musí chudák turista obejít.

Dalším jeho trikem je schovávání turistických ukazatelů a zakrývání turistických značek. Z tohoto důvodu byl vyhlášen Svazem českých turistů, jehož členové jej vysloveně nenávidí, nepřítelem číslo jedna. Jinak je bludník pro člověka celkem neškodný. Je velice dobrým lovcem veverek, které chytá ve větvích stromů. Jsou lahůdkou, které nedokáže odolat. Kvůli veverce je dokonce ochoten přestat na chvíli trápit chudáky turisty.

V zimě zalézá do vykotlaných stromů a upadá do zimního spánku. Na jaře samičky vrhají dvě až tři mláďata, která jsou hned od narození schopná samostatného života.

Blátovičník bradavičný (Scrofosus lapis)

Délka: 50-150 cm
Váha: 5-30 kg
Potrava: žáby, slimáci
Výskyt: lesy, louky a polní cesty



Blátovičník bradavičný je tvor velice rozšířený. Na rozdíl od bludníka, který je celkem vzácný (naštěstí). Areál jeho rozšíření je velmi rozsáhlý. Můžeme jej najít ve všech světadílech s výjimkou Antarktidy. Pouze v pouštích a v nadmořských výškách vyšších než 3000 metrů nad mořem jej nebudeme. Jedná se o strašidlo opravdu zlomyslné (jako většina strašidel). Jeho tělo je velice zvláštní. Má barvu hnědou – jako bláto. Jeho strašidelným oborem je napodobování kaluží a louží. Blátovičník si lehne na zem a vypadá jako malá mělká kaluž. Cyklista nebo turista, který uvěří tomuto klamu, do ní vstoupí nebo vjede a najednou zjistí, že hloubka louže je 30 až 40 cm.

Potom si odnáší na botách a kalhotách odporně páchnoucí břečku a ještě dlouho potom je nešťastník cítit na několik metrů. Blátovičník totiž ještě přidrží botu či kolo v té mazlavé hmotě co možná nejdéle. Největší blátovičník dokáže napodobit kaluž až 60 cm hlubokou! Přitom na první pohled taková louže vypadá maximálně na 5 cm hloubky. V minulosti byly zaznamenány případy, kdy domnělá louže měla dokonce 1,5 m metru hloubky bahna. Blátovičník, který takovou louži vytvořil, byl ale výjimkou.

Jen pro zajímavost - při vykopávkách v okolí Žďáru nad Sázavou byly nalezeny pozůstatky blátovičníků velkých až 6 metrů. Ti ale naštěstí vyhynuli na počátku 16. století. Takový tvor musel umět vytvořit bahnitou louži, do které by zapadli i koně s vozem. Někteří badatelé tvrdí, že blátovičníci těchto velikostí nevyhynuli a dosud žijí v pralesích na Šumavě či v lesích v Beskydech.

Bodlináč osikový (Trnochusus popolusus)

Délka:	50-100 cm
Váha:	2,5-5 kg
Potrava:	žížaly, slimáci, hmyz a drobní obratlovci
Výskyt:	lesy, pole, louky

Jistě se vám někdy stalo, že jedete na kole po lesní či polní cestě a najednou zjistíte, že jste někde píchli a že jedete jen po ráfku. Prohlédnete kolo a nemůžete si zanic na světě uvědomit, kde jste si udělali díru do kola. Zřejmě se vám stalo, že jste přešli bodlináče osikového.



Bodlináč je tvor, který tvarem těla připomíná kouli na nožičkách. Po celém těle je pokryt trny, které jsou krátké a ostré jako hřebíky. Barva těla připomíná kámen nebo staré dřevo, proto jej lehce v přírodě přehlédnete. Máte-li tu smůlu, že tohoto tvora přejedete na kole, budete měnit duši. Jeho trny vám totiž kolo propíchnou a jemu samotnému se nic nestane. Toto strašidlo se propichováním kol vyloženě baví a schválně si lehá na cesty mezi obyčejné kameny. Zde čeká na neopatrného cyklistu.

Bodlináč osikový má dlouhé a ostré zuby a na nohách i rukách ostré drápy. Loví většinou v noci a za soumraku. Přes den spí na cestách a číhá na cyklisty a motoristy. Trny dospělých jedinců jsou totiž schopné propíchnout i kolo automobilu či motocyklu. Bodlináč žije především v listnatých a smíšených lesích v okolí Velkého Dářka a v Medlovském údolí u Nového Města na Moravě. Potkat ho ale můžete i na mnoha jiných místech – často mění teritorium.

ŽÁKOVSKÁ KNIHOVNA

Mgr. Pavlína Poláčková

informuje

Stačí se jen zlehýnka předklonit... Protínáme cílovou pásku, za kterou nás všechny čekají dva měsíce sladkého nicnedělání. Snad se najdou i tací, kteří pravidelně čtou rubriku Žákovská knihovna informuje..., a ti už ví, že je před námi...

ZASTAVENÍ DVANÁCTÉ

Poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře ve Žďáru nad Sázavou



Při našem vzdušném putování je posledním členem české rodiny památek UNESCO. Byl postaven na začátku 20. let 18. století a je nepochybně nejsobitějším dílem Jana Blažeje Santiniho Aichla, významného českého architekta italského původu, jenž se proslavil svým jedinečným stylem nazývaným barokní gotika.

Smyslem stavby na Zelené hoře, kterou financoval žďárský cisterciácký klášter, bylo především oslavit Jana Nepomuckého

jako mocného patrona a světce, jehož blahořečení a svatořečení spadá právě do doby založení kostela. Samotný kostel je doslova protkán symbolikou číselky pět - půdorys kostela je ve tvaru pěticípé hvězdy, kostel má pět východů, pět oltářních výklenků, dvakrát pět kaplí kolem centrálního prostoru, na hlavním oltáři je pět hvězd a pět andělů...

Legenda o tomto světcí totiž říká, že se pětice hvězdiček objevila nad tělem Jana Nepomuckého na hladině Vltavy, kam byl svržen na příkaz krále Václava IV. Pět hvězd napočítáme i ve svatozáři mučedníka, podle nich ho vždy bezpečně poznáte. Symbolika kostela však tímto rozhodně nekončí – víc vám už ale neprozradím. Nejlepší bude, když toto místo sami navštívíte, neboť je od Nového Města na Moravě vzdáleno právě tak, coby kamenem dohodil a zbytek došel pěšky...

Tímto závěrečným „zastavením“ jste se dozvěděli vše potřebné o památkách UNESCO na našem území, a tudíž nadešel ten správný čas, abych se s vámi rozloučila. Přeji vám pohodové prázdniny, a pokud navštívíte některou z těchto přenáhmedných památek při svých letních toulkách, určitě nepohloupíte.



PS: Ještě malý dovětek úplným závěrem – hrob sv. Jana Nepomuckého najdete v chóru katedrály sv. Víta na Pražském hradě – jde o známý stříbrný náhrobek s oltářem, který vznikl podle návrhu rakouského architekta Jana Fischera z Erlachu a byl zde zřízen v roce 1736.

SLOUPEČKY

Nikola Švárová, 8.C

DVA NÁZORY

Mgr. Dagmar Svobodová

NA JEDEN PROBLÉM OČIMA UČITELE A ŽÁKA

Na konci školního roku se téma pro naše Sloupečky přímo nabízelo – výlety. Pro některé žáky šílená otrava, pro naprostou většinu ale akce, na kterou se těší celý rok. Pro některé učitele už dlouho předem důvod k bezesným nocím, jiní výlet připravují s chutí, těší se na něj stejně jako děti a na ty obzvlášť vydařené vzpomínají pak ještě spóóóustu let...

NIKČA

Je červen, měsíc zkoušení, písemek, ale i výletů a různých třídních akcí. Já – jako správná žačka – výlety vítám a to s neskrývaným nadšením. Jsou to přece chvíle, kdy se celá třída sejde jinde než ve škole. Konečně děláme taky něco jiného, než že se jen učíme!

Hlavní věc, která se mi na výletech líbí, je, že ostatní poznáme z trochu jiné stránky, než jak je známe ze školy. To je moje nej u výletů.

Co se mi naopak nelíbí, je to, že žáci využívají takových akcí, aby potrápili učitele. Když už někde jedu, snažím se nenapáchat moc škody - ať už na cizím majetku, či na psychice učitelského doprovodu J.

Kam vůbec jet? Myslím, že aquapark už je klasika - častá, ale stále žádaná. Děti přece mají rády vodu, hodně vody. Další věcí, co snad žáky (nebo spíš učitele J) nikdy neomrzí, je zoologická zahrada. Spousta divé zvěře – ptáci, plazi, šelmy, opice, lidi... Třeba si tam někoho z vás nechají...

Hlavní složkou každého výletu je však počasí. Můžete si to sebelíp naplánovat, ale když se pokazí počasí, máme hned po srandě. S deštěm přijde špatná nálada a se špatnou náladou není žádná legrace. Když si ale připlatíte i za hezké počasí, hned je všechno lepší. Zpoza mraků na nás mrkne slunko, zavane mírný vánek, který málem odnese toho nejlehčího z vás...

Každý výlet má něco do sebe. Od první do deváté třídy, každý rok. Devět výletů během jedné základní školy. Občas mi to přijde hodně málo, ale zase si to asi líp užijem. Můj letošní výlet byl super. Nebyl poslední a já doufám, že ten příští bude ještě lepší.

DARKA

My učitelé bychom se obecně dali rozdělit na dva typy – „výletníci z nadšení“ a „výletníci z povinnosti“. Tyto kategorie ale nejsou zcela jasně určené a bez větších problémů se dá lehce přeskočit z jedné kategorie do druhé. Záleží totiž na spoustě okolností – s jakou tří-

dou jedete, jak moc vám počasí přeje či nepřeje a třeba i na tom, zda zbytek rodiny doma nepřekládá zrovna cihly, nesuší seno, nebo nevyvíjí jiné podobné aktivity a tudíž se na vás nedívá s myšlenkami typu: „...flákač jeden, tři dny se válí na výletě...“

Faktem ale je, že takový výlet, je pro učitele do značné míry otestováním jeho psychické i fyzické odolnosti. Flákáme se tam totiž vesměs tak, že chodíme spát až v brzkých ranních hodinách (jak pořád hlídáme, aby vás žáků z výletu nepřijelo méně či víc), celý den čelíme sto padesáti dotazům, které mají všechny jeden smysl – kdy úúú tam budééem a co budem dělááát - a v duchu pronášíme úpěnlivé prosby k vedení Českých drah, aby zrovna dnes nebylo nějaké zpoždění vlaků. Přes to všechno se dá říct, že na výlety jezdí skoro každý docela rád. Je to přece jen něco jiného, než sedět celý den ve škole.

Nepřáló vám letos - tak jako skoro každému - na výletě počasí? Nezoufejte, z vlastní zkušenosti vím, že na takové výlety, kdy se počasí nezdaří, zabloudí se, tábořiště vám vyplaví řeka a vy na poslední chvíli sháníte nové ubytování, se vzpomíná nejlépe. Človíček je zkrátka tak podivný tvor, že na hezké věci zapomíná snadno, ale pokud byl výlet spojený aspoň s nepatrně malou nepříjemností, zaručuji vám, že si ho budete pamatovat i po letech a z „hrůzné“ události, kdy z 20 kilometrů bylo 40 (protože ujel autobus), nebo ze zkratky přes rašeliniště se prostě stane zážitek, na který si i po letech na třídních srazích vzpomenete.

Výlety jsou prostě „tak trochu jiná dimenze“. Moc se mi na nich líbí, že většinou poznám spoustu lidiček i z jiné stránky, a dokonce se často stává, že vás mile či nemile překvapí právě ti, od kterých byste to čekali nejméně. Ale právě to je na tom to nejdůležitější. S přetvářkou se vyučovací hodina absolvovat dá, ale za dva či tři dny na výletě (v kánoí nebo na túře) se už každý projeví takový, jaký ve skutečnosti je.

Takže doufám, že každý z vás si letos výlety navzdory počasí užil a že jste měli možnost poznat své učitele a spolužáky i z jiné té méně formální stránky.

Anketa

tentokrát o výletech...

Je konec školního roku, a tak se určitě nebudete divit, že jsme svoje anketní otázky tentokrát zaměřili do oblasti školních výletů. Letos sice spoustu tříd řádně potrápilo počasí, ale někdy i „mokrý varianta“ může být docela zábavná. Záleží jen na tom, jak jste dobrá parta a jak dokážete využít situaci, ve které se právě nacházíte. A tak nás zajímalo, kam jste se letos vydali, co vás na výletě nejvíc zaujalo a kam byste se případně chtěli vypravit za rok...

- 1. otázka:** Kde jste byli letos na výletě?
- 2. otázka:** Jak se ti to líbilo a co z toho nejvíc?
- 3. otázka:** Kam by sis přál(a) jet příští rok a proč zrovna tam?
- 4. otázka:** Co si vybavíš ze svého prvního výletu na naší škole?

ŽÁCI

Daniela Horváthová, 4.B

1. V Moravském krasu.
2. Bylo to dobré, ale nejlepší v Punkevní jeskyni.
3. Asi do zahraničí, protože jsem tam nikdy nebyla. Třeba taková Francie...
4. U paní učitelky Zdražilové na zahradě v 1. třídě - pekli jsme tam pizzu.

Petr Kaštánek, 6.C

1. Na kole v okolí Nového Města na Moravě.
2. Nebylo to nejlepší, z toho sedátka mě bolelo úplně všechno. Jinak se mi líbilo v Polničce.
3. Do Krkonoš na lyže, lyžuju docela rád.
4. V šestce na Zubří, seznamovací výlet.

Aneta Veselá, 6.B

1. V Praze ve Vodním světě.
2. Nejvíc ve Vodním světě ty ryby.
3. Nevím.
4. V 1. třídě, ale už jsem to zapomněla.

Věroslav Cihelna, 5.B

1. Na nějakém zámku.
2. Líbila se mi tam zbroj.
3. Do Anglie, protože tam mají království.
4. V 1. třídě - Žďárské vrchy.

Lukáš Vítek, 8.C

1. V Liberci.
2. Šlo to, nejvíc asi aquapark.
3. Asi někam blíž - kvůli té dlouhý cestě.

4. Od 1. třídy už je to hooooočně dlouho, takže dneska už fakt nevím...

Eliška Chaloupková, 8.B

1. Ve Skleném.
2. Šlo to, nejvíc se mi líbilo spání.
3. Do lanáče, nevím, chtěla bych to zkusit...
4. 1. třída, výlet si nepamatuju...

Anežka Rolinková, 8.A

1. V Bystřici v lanovém centru a na Vírské přehradě.
2. Jo, líbilo.
3. Někam pod stan.
4. V 1. třídě, ale už nevím, kde jsme byli, ale mohlo to být super...

UČITELÉ

Mgr. Ivona Kovačičová

1. V Praze.
2. Líbilo se mi, když hoši umývali loď.
3. Je toho dost.
4. Do Krkonoš.

Mgr. Miroslav Sláma

1. Cyklo výlet, ujeli jsme 40 km - Velké Dářko, Polnička, Zelená hora...
2. Samozřejmě se mi líbil, bylo krásně, a i když školní meteorolog pan učitel Hnízdil předpovídal špatné

počasí, jeho předpověď se nevyplnila.

3. Turistický výlet - třeba Krkonoše.
4. Ulomené šlapátko, hledání babičky, pád z kola paní učitelky Marcely Slámové, Hroch aréna ve Škrdlovicích, píchlé kolo a hospůdka U Hrocha...

Anketu připravily Dominika Kaštánková a Nikola Švárová, 8.C



Mgr. Petr Smékal

Zakrský králík

Majitel: Jan Šiška, 6.A

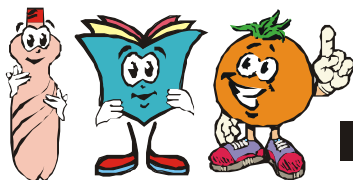
Málokterý domácí mazlíček se v našich evropských podmínkách používá také jako součást jídelníčku. Králík ale mezi ně patří. Málokdo by ale svého mazlíčka, kterého chová v kleci, volá na něj jménem a mazlí se s ním, zabil a snědl.

Chov zakrslých zvířátek je velmi populární. Chovají se zakrslí koně, psi a dokonce i prasátka. Zakrslá prasátka se stala módou ve „vyšších“ kruzích, a tak je můžeme spatřit často na vodítku u nějaké té celebrity. Mezi lidmi je nejrozšířenější chov zakrslých králíků.



Asi spousta z vás má takového mazlíčka doma. Honza Šiška z 6.A měl doma takový páreček zakrslíků – samičku a samečka. A jednoho dne zjistil, že se chovu vyloženě daří. Narodily se čtyři malé chlupaté kuličky. Má je teprve rok a už takový chovatelský úspěch. Co se týče jídla, nejsou moc vybíraví. Nepohrdnou trávou, senem, mrkví a jako pochoutku mají speciální granule. Ty se kupují ve zverimexech.

Honza má tyto chlupáče v normální králíkárně, kde je jim určitě dobře. Aby jim bylo ještě lépe, pouští je prý, když je hezké počasí, na louku, aby se vydováděli. Jediné, co jim chybí, jsou jména. Ale není to proto, že by je chtěl Honza někdy v budoucnu sníst. Ono se totiž říká, že co chcete jednoho dne jíst, nesmíte tomu dát jméno. Tady to ale nehrozí, protože na pekáči určitě neskončí.



BILANCUJEME

Mgr. Pavlína Poláčková

Množství kůry, papíru i víček je pro letošní školní rok definitivně sečteno a vy máte právě teď možnost nahlédnout do tabulky, kde uvidíte černé na bílém, jak jste si vedli (všechna údaje jsou v kg). Zvláště pozorně si určitě přečtete kolonku, která je věnována papíru, tam jsme se opravdu činili.

Třídy a kolektivy	Kůra pomeranč	Kůra citrón	Víčka	Papír	
				červen	celkem
1.A	15,50	0,15	49,00	88,00	485,50
1.B	18,00	0,90	27,00	108,00	390,00
2.A	15,00	0,50	33,00	110,00	363,50
2.B	18,00	1,20	53,30	118,00	496,50
3.A	16,80	1,90	31,50	21,00	469,50
3.B	27,40	0,20	36,50	26,00	515,00
4.A	44,50	1,40	55,40	97,50	565,00
4.B	24,00	0,50	95,80	69,00	655,50
5.A	16,40	0,30	55,00	14,00	232,00
5.B	39,80	3,00	132,20	652,00	4 992,00
1. STUPEŇ	235,40	10,05	568,70	1 303,50	9 164,50

6.A	13,30	0,60	38,00	141,00	529,00
6.B	30,70	1,50	32,10	151,00	505,50
6.C	24,50	2,50	55,20	87,00	326,00
7.A	7,70	0,00	12,00	175,00	356,00
7.B	3,70	0,00	17,90	8,00	173,00
7.C	7,70	0,00	15,70	12,00	155,00
8.A	3,40	0,85	17,00	40,00	264,50
8.B	14,20	0,50	49,10	41,00	152,00
8.C	17,10	0,40	39,20	238,00	1 255,20
9.A	0,50	0,10	34,10	21,00	117,50
9.B	6,20	0,00	36,30	5,00	83,00
9.C	8,20	1,20	53,40	17,00	322,00
2. STUPEŇ	137,20	7,65	400,00	936,00	4 238,70

ředitelna	3,10	0,00	6,90	4,00	529,50
sborovna	1,40	0,60	45,00	11,00	70,00
družina	4,00	1,25	38,10	110,00	847,00
jídelna	0,10	7,70	0,00	0,00	0,00
MŠ Řečice	0,00	0,00	35,00	0,00	0,00
ZŠ Slavkovice	0,00	0,00	120,50	0,00	0,00

CELKEM kg	381,20	27,25	1 214,20	2 364,50	14 849,70
------------------	---------------	--------------	-----------------	-----------------	------------------

Tak co, jste s obhlídkou spokojeni? Všem vám moc děkuji za ochotu, se kterou jste všechny suroviny pečlivě sbírali a doufám, že ani po prázdninách ve své píli nepolevíte.

ŠKOLNÍ LIGA

Mgr. Ivona Kovačičová

Pohledem do kalendáře zjistíme, že školní rok je už v úplném závěru a s ním nadešel i konec našeho celoročního soutěžení – ŠKOLNÍ LIGY.

Letos proběhl již druhý ročník. Oproti loňsku jsme absolvovali pouze devět disciplín místo původně plánovaných deseti. Sníh, který napadl už v říjnu, a neustálé deště na jaře nám nedovolily absolvovat výběhy do kopce.

Během celého školního roku si jednou v měsíci přišlo zasoutěžit kolem padesátky našich žáků, těch pravidelných soutěžících nakonec zůstalo přibližně třicet. Více elánu měly nižší ročníky, starší žáci byli zastoupeni spíše sporadicky.

Ve středu 16. června 2010 jsme vyhlásili celkové výsledky druhého ročníku školní ligy za školní rok 2009-2010. Jména těch nejúspěšnějších borců

z každé kategorie jsou uvedena ve spodní části stránky.

Školní liga bude pokračovat i v příštím školním roce. Doufám, že s našimi příznivci se budu u jednotlivých disciplín setkávat i nadále a s nad přibude i hrstka dalších, kterým není pohyb úplně cizí.

Všem soutěžícím přeji pěkné prázdniny a v příštím školním roce se při třetím ročníku ligy těším opět na viděnou.

Výsledky školní ligy 2009-2010

Dívky – 1. stupeň

- | | | |
|----|--------------------|-----|
| 1. | Daniela Horváthová | 4.B |
| 2. | Natálie Štěpánková | 2.B |
| 3. | Tereza Klimentová | 4.B |

Chlapci – 1. stupeň

- | | | |
|-------|----------------|-----|
| 1. | Jan Liška | 3.B |
| 2.-3. | Martin Dufek | 3.B |
| 2.-3. | Vojtěch Veselý | 4.B |

Dívky – 2. stupeň

- | | | |
|----|---------------------|-----|
| 1. | Monika Chalupová | 7.A |
| 2. | Táňa Janů | 9.C |
| 3. | Kateřina Kovačičová | 8.C |

Chlapci – 2. stupeň

- | | | |
|----|--------------|-----|
| 1. | Michal Šmída | 8.B |
| 2. | Jiří Veselý | 8.B |
| 3. | Viktor Beneš | 7.C |





DEVĚT LET

OHLÉDNUTÍ 9. TŘÍD ZA ROKY
STRÁVENÝMI NA ZÁKLADNÍ ŠKOLE

Čím více se blíží konec školního roku, tím více si uvědomuji, jak ten čas letí. Kde jsou ty dny, kdy jsme se jako malí prvňáčci hrnuli do školních lavic? Napadala nás tenkrát spousta otázek. Co nás tam čeká? Jaká bude paní učitelka? Jak zvládneme všechno učení? Jaké si najdeme kamarády? Takovéto myšlenky se nám honily hlavou, než jsme poprvé vešli do třídy. Ještě dnes před sebou vidím ten osudný den, kdy jsem do školy přišla poprvé. A najednou se milovými

kroky blíží den úplně opačný, kdy do školy půjdu naposledy.

V průběhu školní docházky se nám až do páté třídy různě obměňoval kolektiv. Někteří odcházeli, jiní naopak přicházeli. Teprve od šesté třídy se náš „tým“ konečně ustálil. Našli jsme si nové kamarády, se kterými byla spousta legrace. I když nebylo vždycky všechno úplně ideální, myslím si, že jsme byli dobrý kolektiv.

Tímto bych chtěla poděkovat všem učitelům za jejich trpělivost a za vše, co nás naučili.

Velký dík patří především naší třídní učitelce Marcelce Slámové, která se o nás celé čtyři roky pečlivě starala, a musím říct, že to s námi někdy neměla vůbec lehké. V neposlední řadě chci poděkovat i rodičům, kteří nám byli velkou oporou.

Musím přiznat, že se mi po základní škole bude hodně stýskat. A to jak po učitelích, tak i kamarádech. Na závěr chci uvést motto, které jsem si jednou přečetla. Přesně vystihuje moji nynější náladu.

Je ti pět a každý ti závidí.

Je ti deset, neumíš násobilku, ale každý ti závidí.

Je ti patnáct, prožíváš nejkrásnější lásku a každý ti závidí.

Pak se postavíš na vlastní nohy a zjistíš, že na všechno ti jeden život nestačí.

A tehdy začneš závidět pětiletým.

Iveta Šimoníková, 9.A

Společně jsme prožili mnoho nezapomenutelných chvil. Patří k nim výlety, exkurze a různé společné zážitky. Pořád se dělo něco, na co se nedá zapomenout. Najednou se rozutečeme a každý si půjde svou vlastní cestou. Nikdy však nevymažeme z paměti roky strávené na základní škole!

Martina Tulisová, 9.A

Milí učitelé, víme, že těch několik let, které jsme společně strávili, bylo náročných. Přiznám se, že jsme mohli být i hodnější, ale řekněte, nebyla by to nuda?

Tereza Nečasová, 9.A

Všechno jsme ustáli. Dnes si říkáme, že bychom ve škole raději dál zůstali. Nejde to

a my to víme. Víme, že musíme odejít. Tímto se loučím a za vše děkuji.

Jakub Zítka, 9.A

Loučení se základní školou bude těžké, ale my ti, školo, slibujeme, že na tebe nikdy nezapomeneme!

Veronika Slámová, 9.A

Psal se rok 2001 a já si jako prvňáček sedla do první řady a začala jsem poslouchat naši tehdejší paní učitelku Marii Rajskou. Bylo skvělé naučit se číst, psát, počítat... Právě zde!

Čas plynul a z prvňáčka se stal druháček, z druháčka třetáček, z třetáčka se stal čtvrtáček... Až jsem se ocitla v devátém ročníku. Čím jsem byla starší, tím více jsem se těšila na to, až vykročím do světa se vztyčenou hlavou jako bývalý žák této školy.

Jakmile jsem se ocitla v devátém ročníku, nastal zlom. Uvědomila jsem si, že vlastně odejít nechci, nechci opustit náš

skvělý kolektiv, nechci opustit ty staré tváře, chci tady zůstat ještě alespoň jeden rok! Závidím prvňáčkům, kteří mají možnost prožít ty nejkrásnější chvíle, jako jsem je prožila já.

Devět let je dlouhá doba. Dlouhá na to, abychom se vzájemně poznali. Znáte moje slabé a silné stránky a já zase vaše. Nemáte rádi naše drzé chování, nepořádek v hodinách i o přestávkách...

Prožila jsem zde svoje dětství, kus své puberty a všechno v životě poprvé. Dostala jsem zde svoji první jedničku, ale i pětku. Poznala jsem tu svoji první lásku, zažila první hádku...

Toho, co jsem tu zažila poprvé, bylo opravdu hodně. Vytvořila jsem si silný, ale krásný vztah k naší škole a ke všemu, co s ní souvisí. Bude mi chybět váš smysl pro humor, vaše neustálé připomínky.

Tímto bych se chtěla rozloučit s nejlepší školou na světě, i když jsem vlastně byla jenom na jedné. Věřte, že odcházím s hlavou skloněnou a s očima plnými slz.

Milí žáci, užívejte si svoje roky na této škole tak dobře, jak já...

Klára Rosecká, 9.C



JAK JSME HLEDALI POKLAD ČERNÉHO ZUBRA

Jana Knapčoková, 7.C

My sedmáci jsme se už nemohli dočkat konce května, kdy nás čekala dvoudenní hra v Zubří. Chystali jsme se už dlouho dopředu - barvili jsme trička, malovali plakáty a vymýšleli bojové pokřiky.

A je to tady! O poklad Černého zubra bojovali: Mafiáni, Houbičky, Bludišťáci, Citróni, Purple stars a Trsáčci. Nejdůležitějším úkolem bylo vyluštit tajnou zprávu Černého zubra. Písmenka do zprávy jsme získávali za splnění úkolů - zkoušku přesnosti, rychlosti, bystrosti...

Večer jsme se už všichni těšili na slíbenou diskotéku. Nejlepší byla taneční vystoupení jednotlivých družstev. I pan učitel Hnízdil se odvázel, když tančil mazurku. Ani Macarena v podání kluků neměla chybu. A vůbec - nejen holky, ale

i kluci předvedli, jak dovedou tancovat. Ucházející muzika, barevná světýlka a skoro plný parket **J**...

V noci jsme se dobře vyspali, tedy aspoň někteří z nás. Sice jsme měli trochu jiné plány, ale ty nám pokazili hlídkující učitelé a děšť.

Druhý den se projevovalo, kdo se nevyspal. Dosud vedoucí Citróni v dopoledních soutěžích zklamali. Přesto se jim jako prvním podařilo vyluštit zprávu. Po obědě jsme vyrazili za pokladem. Nebylo to jednoduché. Po mnoha splněných

úkolech jsme konečně získali indicii „Máme rádi teplo“. Co to znamená? Není to nějaká narážka na homosexuály? Ještěže někteří z nás doma topí dřevem, tak nás napadlo hledat poklad u uskladněného dříví.

Všechny skupinky nakonec našly svůj poklad. Někdo menší, někdo větší, ale všichni byli spokojeni. Však jsme taky za svoji šikovnost dostali navíc medaile. Boj o poklad skončil, čekal nás návrat domů. Moc se nám nechtělo, klidně bychom tu ještě zůstali. Děkujeme všem učitelům, kteří připravili tak bezva hru.



Prvňáčci v Jihlavě

Mgr. Jaroslava Truksová

Ve čtvrtek 27. května 2010 nadešel ten dlouho očekávaný den – prvňáčci jeli na výlet! Byl to jejich první školní výlet. Strašně moc se na něj těšili, ale zároveň byli i nervózní z toho, co se bude dít a co je čeká. Jeli totiž do Jihlavy do City parku na americkou 3D animovanou pohádku „Jak vycvičit draka“, která se odehrává v bájném světě hřmotných Vikingů a divokých draků sršících oheň.

Po návštěvě ZOO všichni unavení sedli do autobusu a vyrazili na zpáteční cestu do Nového Města. Autobus měl co dělat, aby nás uvezl, protože nás zpátky jelo víc. Přibyli nám plyšová hadi, pejsci, opičky, pavouci, gumoví brouci a netopýři...

Přišli jsme ke kulturáku a odtud nás Janičky tatínek odvezl autobusem ke kinu. V kině jsme koukali na pohádku, jak Škyťák vycvičil draka.

Eliška Oravcová, 1.A

Nejvíc mne zaujala pohádka v kině a taky mne zaujal drak Bezzubka. Moc se mi líbilo, že poznali, že ti draci nejsou vůbec zlí, jen se brání. A tak si

draky ochočili, vycvičili, osedlali a začali na nich létat a všechno dobře dopadlo.

Anička Badalíková, 1.A

Po promítání jsme se mohli podívat do zákulisí kina. Bylo zajímavé vidět, jak se vlastně

filmy promítají. Potom jsme si dali v City parku výbornou zmrzlinu a vyrazili společně do zoologické zahrady. Tam se mi nejvíc líbili hadi a koupil jsem si pavouka.

Ondřej Slonek, 1.A



Ve čtvrtek 27. května 2010 jsem se těšila do školy. Jeli jsme na výlet do Jihlavy. Šli jsme do kina 3D na pohádku „Jak vycvičit draka“. Každý

jsme si nasadili brýle. Po kině jsme šli na zmrzlinu a pak do ZOO. Viděli jsme hodně zvířat - hrocha, opice, klokany, tygra, hady, medvědy. Potom jsme šli

do malého obchůdku, kde si každý koupil nějakou hračku. Pak jsme už jeli autobusem domů. Výlet se mi moc líbil.
Deniska Mrázková, 1.B

Druháci v Příbyslavi

Mgr. Eva Mošnerová, Mgr. Viera Buchtová

V úterý 18. května 2010 podnikly třídy 2.A a 2.B. výlet do Příbyslavi a Polničky. Počasí nám sice moc nepřálo, ale i tak jsme se nenechali odradit. Naším cílem bylo Muzeum požární techniky v Příbyslavi, kde nás seznámili s mnoha zajímavostmi z hasičského oboru.



tickou známku a 3D brýle. Pak jsme jeli do Polničky. Tam jsme jezdili na lanovkách a prolézali jsme prolézačky. Byl to hezký výlet.

Tereza Halová, 2.A

V úterý 18. května jsme jeli do Příbyslavi a do Polničky. V Příbyslavi jsme byli v hasičském muzeu a tam se mi líbily modely hasičských aut. V Polničce jsme šli na hřiště. Tam jsme jeli vláčkem a mohli jsme si koupit jídlo. Atrakce byly super. A pak jsme jeli domů.

Arne Němec

Prohlíželi jsme si historické hasičské vozy a stříkačky, uniformy a vyzkoušeli jsme si houkání sirény.

Zajímavá byla také expozice husitských zbraní a povídání o Janu Žižkovi, který v boji u Příbyslavi padl.

Dalším cílem naší cesty byl areál Vagón Expres v Polničce, kde se děti svezly vláčkem, pohrály si na různých prolézačkách, lanovkách a podobně.

Nadšení a spokojení jsme se vrátili domů. Už se těšíme, kam vyrazíme příště.

V úterý jsme byli na výletě. Byli jsme u hasičů, dozvěděli jsme se, že někteří husitští lidé byli chudí. Když šli do bitvy, museli si vyrobit zbraně sami. Potom jsme byli v Polničce a hráli jsme si tam s takovým bagrem. Jeli jsme vláčkem. Byla tam lanovka a točící talíř. Mohli jsme si koupit sladkosti.

Vojta Zdražil, 2.A

V úterý 18. května 2010 jsme byli na výletě. Byli jsme v Příbyslavi v hasičském muzeu. Dozvěděli jsme se, že tam bojoval Jan Žižka. Také je tam mohyla. Koupila jsem si turis-



Třetáci a pátáci v Rudce

Vojta Dvořák, 5.B

A je to tady, konec školního roku a s ním i výlet. Jeli jsme do Rudky, kde na nás čekali blaničtí rytíři. Vytesal je pan Rolínek a moc se mu povedli.

Zdá se vám, že mají zavřené oči a spí? Tak to máte pravdu. Čekají totiž na pokyn svého velitele, samotného svatého Václava, který jediný sleduje dění s lehce pootevřenýma očima, dokonce se zdá, jakoby občas na návštěvníky zamrkal.



Celou jeskyni ještě hlídá majestátný lev, kterého autor na vlastní oči nikdy neviděl, a přesto je úchvatný.

Druhé zastavení bylo na zámku v Lysicích. Prohlídka byla zajímavá, trvala ale moc dlouho.

Celkově se mi výlet líbil. Už teď se těším na další.

4. třídy v Moravském krasu

Žáci 4.A a 4.B

Již v dubnu jsme se dozvěděli, že pojedeme na školní výlet do Moravského krasu. Byli jsme rádi a začali se těšit.

Ráno 26. května 2010 jsme vyrazili ze svých domovů ke kulturnímu domu, kam přijel v 7 hodin autobus. Byl úplně luxusní. Náš cíl byl jasný. Bohužel již ve škole jsme se dozvěděli, že díky deštům stoupala hladina řeky Punkvy a plavení na lodičkách je dočasně zakázáno.

Po příjezdu na parkoviště šly paní učitelky zjistit potřebné informace a zaplatit vstupné. Jelikož jsme se nemohli plavit po Punkvě, tak nám paní učitelky koupily jízdenky na vláček, který nás dovezl až ke vchodu do Punkevní jeskyně a po pěší prohlídce zase zpět k parkovišti a pokladně.

Celou pěší prohlídku jsme měli s výkladem průvodkyně, tak



jste slyšeli různé zajímavosti a obdivovali nádherné vápencové útvary. Nejvíce nás zaujaly krápníky nazvané Milenci. To byly dva krápníky, které se k sobě blížily, ale dotknou se asi za sto let.

Nejpopulárnější byl asi Černoušek, krápník, který po do-

tyku splní do roka a do dne všechna přání. Byla u něj dlouhá fronta! Krápníky nasvícené z různých stran vytvářely různé podoby osob nebo zvířat a naše fantazie také pracovala. Všude kolem nás kapala voda, vytvářela jezírka a dobře se nám dýchalo i při stoupání do mnoha schodů.

Úzkými chodbičkami jsme došli až na dno propasti Macocha, kde jsme vyslechli známý příběh macechy, která byla po svém hanebném činu potrestána. Při východu z jeskyně jsme si koupili suvenýry a dárečky pro své blízké.

A honem do vláčku a autobusu, který nás převezl do Kunštátu. Obdivovali jsme náměstí, svačili, lízali zmrzlinu a nakupovali. Ve 13 hodin jsme přijeli k Blanické hoře, kde je

jeskyně Rudka. Byli jsme objednáni na prohlídku.

Po cestě k jeskyni jsme v trávě zahlédli kamenné sochy současných umělců - například kuře připravené na pekáč, kočku v trávě a jiné.

Po příchodu paní průvodkyně jsme byli u vchodu upozomeni na krásného lva z kamene, jehož tvůrce živého lva nikdy neviděl a vytesal ho podle obrazku. Všechny sochy uvnitř skály jsou v nadživotní velikosti a jedná se o rytíře a také

sv. Václava na koni. Autoři soch jsou Stanislav Rolinek a František Burian. Pověst říká, že blaničtí rytíři přijedou českému národu na pomoc, až mu bude nejhůř.

Po prohlídce jsme opět nakupovali suvenýry a vydali se na cestu domů. Zpět do Nového Města jsme přijeli ve 14.45 hodin. Jsme rádi, že jsme i v dešti prožili krásný výlet a klidně bychom takhle mohli jezdit každý den!

6.A drhla palubu parníku

František Ondráček, 6.A

Konečně se přiblížil konec školního roku a s ním i vysněný školní výlet. Termín - 25. května 2010, místo – Praha, čas odjezdu 6:10 hodin, čas návratu domů 21:10 hodin. S sebou dobrou náladu, dobrou svačinu, kapesné dle uvážení rodičů, vhodné oblečení...

Po únavné cestě vlakem, která trvala tři a půl hodiny, jsme konečně byli v Praze. Následovalo důkladné přepočítávání a cesta do metra, jímž jsme doslova proletěli dvě zastávky, a potom jsme čekali na autobus, který nás všechny přepravil do pražské ZOO. Tam jsme byli jako doma.

Viděli jsme pár kamarádů opic, tři lední medvědy, vydry, krokodýly, slona, pštrosy, žirafy, zebry a mnoho dalších příbuzných. Před tím, než jsme se však vydali vstříc našim kamarádům, jsme museli povinně podstoupit pár úkolů. Museli jsme rozpoznat stopu vydry mezi množstvím dalších různých stop, dále přiřadit rozřezané druhy dřeva k sobě a podobně. Tyto úkoly jsme plnili rozdělení do skupin, které sou-



Palubní plivací úklidová četa

těžily proti sobě. V ZOO jsme měli chvilku rozchod na svačinu.

Ve třináct hodin jsme se vydali na parník. Pluli jsme pod Karlovým mostem, zhlédli střechu Národního divadla. Největší zážitek nám však připravili naši dva spolužáci Petr Šmída

a Michal Kyselý. Začali plivat z parníku do vody, „toto“ však vlivem proudícího vzduchu dostalo jiný směr a dopadlo na zábradlí vedoucí na spodní palubu.

Plavčík dohlízející na pasažéry zrovna náhodou na zábradlí sáhnul. Vše vyřešil velice

rychle a hlavně rázně. Chlapcům nezbylo nic jiného než vyfasovat kýbl, hadr a rukavice a pod přísným dohledem plavčíka vyšúrovat část paluby a zábradlí. Paní učitelky nazna-

ly, že je to velice vhodný výchovný trest.

Po parníku následovalo dvacetiminutové hledání ztraceného a bohužel již nenalezeného mobilu slečny Anny Brabcové.

Konečně jsme zamířili na Václavské náměstí, kde jsme všichni vzali útokem McDonald a KFC, na něž jsme se od brzkých ranních hodin těšili. A pak už hurá domů!!!

Mořský svět 6.B

Hana Žáková, 6.B

Naše třída se 20. května 2010 zúčastnila výletu do hlavního města Prahy. Dráhy ČR měly slevu, a tak jsme toho hned využili a jeli vláčkem. Ve vlaku jsme strávili asi tři hodiny. Vyjždělo se přibližně v šest a na hlavní nádraží v Praze jsme dorazili v devět hodin.



Jakmile jsme přijeli do Prahy, nasedli jsme na metro a odmetrovali do Mořského světa. Když jsme tam dorazili, naše paní učitelka vše zdokumentovala, abychom se za pár let mohli podívat, jak jsme v šesté třídě vypadali.

V Mořském světě byly stovky různých druhů ryb a desítky různě velkých akvárií. Vše bylo skvěle prozářené a v patře byly sedačky a plátno, kde se promítal film o moři. Vypadalo to tam jako v jeskyni někde

uprostřed oceánu. Stěny byly jakoby z kamene a všude z nich vyčnívaly drahé kameny.

Když jsme skončili v Mořském světě, šlo se na pouť. Svezli jsme se na ruském kole a zařídili na autodromu. Všechny to moc bavilo, ale byli jsme úplně promáčení.

Cestou do nákupního centra Flora, kde měl být rozchod a 3D kino, jsme se zastavili u Křížíkovy fontány. Potom jsme nasedli do metra a jeli do Flory. Tam jsme dostali hodinu

a půl rozchod. Někdo si šel koupit něco teplého k jídlu nebo k pití, někdo šel jen tak bloudit po obchodáku a někteří i nakupovali. Jako například Dan, který si dokonce koupil křečka.

Po rozchodu jsme šli do 3D kina, které bylo rovnou ve Floře. Viděli jsme pohádku Jak vycvičit draka. V 3D kině to bylo super a hodně lidí ječelo.

Po kině se jelo metrem na vlakové nádraží, kde byl náš vláček. Cesta byla dlouhá, a tak jsme hráli „two finger“. Tak jsme nazvali hru, při které se musí dvěma prsty - ukazovákem a prostředníkem - bouchat o sebe. Prohraje ten, který to vzdá dřív. Tuhle hru jsme hráli i ve vlaku ze Žďáru do Města. A taky jsme hráli páku. Takže ve čtvrtek ve škole jsme neměli pomalu čím psát.

Do Nova Civitas jsme dorazili asi ve čtvrt na deset. Výlet se snad líbil všem jako mně a doufám, že s naší paní učitelkou třídní zažijeme ještě spoustu dalších zábavných a úžasných výletů, jako byl tento letošní...

Výprava 6.C za hrochem

Aneta Dufková, 6.C

Na tenhle nezapomenutelný cyklovýlet jsme se těšili už hodně dlouho. Dokonce jsme i v češtině přemlouvali pana ředitele, aby nám ho vůbec dovolil ☺. Den před výletem ale přšelo a přšelo a nálada celé třídy byla pod bodem mrazu. Pan učitel Sláma s tímhle problémem naštěstí počítal, proto náš výlet o čtyři dny posunul.



V pondělí 7. června 2010 v 7:30 jsme se tedy celí nadšení sešli na parkovišti před školou. Mezitím už někteří zvědavci koukali z oken. Nejvíce zvědavá byla 8.C s paní učitelkou Svobodovou – dokonce si otevřeli okno a zamávali nám ☺.

My jsme si oblékli reflexní vesty, vyfotili se, rozdali si čísla pořadí, ve kterém jsme měli jet (vůbec jsme ho nedodržovali), a vydali jsme se na cestu. Hned u Cihelského rybníku začalo pršet. Pod stromy jsme měli poradu, co bude dál. Samozřejmě se nikdo nechtěl vrátit a rozhodli jsme, že budeme pokračovat.

Přestože jsme měli mít kola v perfektním stavu, už u koupaliště nejmenovanému člověku upadlo šlapátko. Pan učitel Matejka s pomocí skládacích kleštěček tuto drobnost naštěstí opravil, a tak jsme mohli pokračovat v plném počtu.

Už asi po třech kilometrech jsme všichni měli bláto až na zádech, protože se našlo pár kluků, kteří nevynechali ani jednu kalužinu ☺.

Cesta terénem dopadla docela dobře až na malý karambol paní učitelky Marcely Slámové, která se i s kolem ocitla v příkopu.

Po silnici jsme dojeli na Sykovec, kde si paní učitelka Oravcová zajela na benzínku dofoukat kola a my jsme si zašli na záchod. Odpojit se zde nejmenovaný člověk (ten, kterému u koupaliště upadlo šlapátko), a tak nás pokračovalo jen 24 a 4 učitelé.

Zastavovali jsme asi každý kilometr, ale velká zastávka byla ve Škrdlovicích U hrocha. Osvěžili jsme se v kašně, dali si zmrzku, brambůrky nebo aspoň doplnili zásoby pití (čím jiným než kofolou) a samozřejmě jsme využili i skvělé

příležitosti hrát si na úplně prázdném hřišti ☺.

Potěšila nás i další zastávka v Polničce. Kromě toho, že zde měli moc dobré hranolky, langosy a hamburgery, bylo tady další super hřiště! Největší úspěch měla lanovka a vodní autíčka. Vydrželi bychom tu klidně až do večera, ale byli jsme teprve zhruba v půlce cesty.

Ještě jsme ani nevyjeli z Polničky a už jsme zase museli zastavit. Pan učitel Sláma se musel kousek vrátit a opravit píchnuté kolo. Oprava byla zřejmě dost náročná, protože trvala skoro půl hodiny. Paní učitelka Oravcová měla aspoň dost času vysvětlit nám to, co nestihla v hodině fyziky ☺.

Potom jsme už tak často nezastavovali, další velká zastávka byla až na Zelené hoře. „Tak to už jsme skoro doma,“ mysleli jsme si. Jenže to nejhorší nás



teprve čekalo. Všude samé kopce a pořád jen nahoru! Navíc už začínal být nedostatek

pití. Pan učitel Sláma se s námi ochotně rozdělil o zbytek svého, ale pro všechny to stejně

nestačilo. Naštěstí jsme brzy dojeli do Jiříkovic, kde jsme si u Filipa doma zásoby doplnili.

Následoval nejhorší kopec z celé cesty. To byl tááááák krásný pohled dolů na zbytek naší třídy, jak se snaží nějakým způsobem vylézt na vrchol ☺.

Pak už jsme jen sjeli dolů do Města. Asi o půl čtvrté jsme všichni dojeli do cíle (zpátky ke škole) bez větších zranění. Ujeli jsme 43 kilometrů a všichni doufáme, že příští rok pojedeme zase na kole a dojedeme o kousek dál ☺.

Perličky

Stojka

Věřili byste, že se dá udělat stojka na řídkách? To víte, lesní cesty jsou zrádné, všude samá díra... Jedna šikovná slečna si myslela, že tuhle malou díru přejede, ale nějak se nepodařilo. Pád ale šikovně ustála a přes řídky nepřeletěla. Ve vzduchu, když byla zrovna hlavou dolů, se pevně držela řídek a převrátila se zase zpátky na nohy. A nevydala ani hlásku. Spíš ti za ní, kteří do ní málem narazili, začali křičet... ☺

Lesní WC

Když jsme zastavovali na kraji lesa, kluci se zeptali nás (holek), jestli jdeme na záchod. Řekly jsme, že ne, a oni na to: „Tak my teda taky ne.“ ☺

Dva v jednom

I takhle by se dala nazvat menší nehoda se šťastným koncem. Když jsem se pořádně podívala, uviděla jsem dvě osoby a dvě kola ve struze. Museli jsme zastavit, než kluci vyprostili kola, a můžeme být rádi, že se nezalehli, jak tam na sebe spadli. Chudák ten, co byl dole... ☺

Píchnuté kolo

Když se vám nechce jezdit do kopce, řekněte, že máte píchnuté kolo. Pan učitel se za vámi vrátí, všichni na vás počkají a máte vyřešeno. Aspoň na našem výletě to tak fungovalo. ☺

Hlasitá pošta

Určitě všichni znáte hru Tichá pošta. Hlasitá pošta fungovala podobně. Když jelo auto, měli jsme zakřičet dopředu: „Autóóó!!!“. Jenže nám to nějak nefungovalo, a než se to doneslo k prvnímu, auto už většinou přejelo. ☺

Putování 7.A za potravou

Mgr. Dagmar Svobodová

1. června se u nás ve škole uskutečnil nejen program k Mezinárodnímu dni dětí, ale některé třídy tento den spojily i se školním výletem, jako například i 7.A.

Činností bylo naplánováno hodně, ale museli jsme se trochu přizpůsobit rozmarům

letošního léta, takže z minigolfu na Medlově nakonec sešlo. I tak se ale všichni bavili dobře.

Ráno se na penzionu Enpeka konal „lítý match“ ve vrhání bowlingových koulí. Hra šla o

trošku lépe děvčatům a nejlepšího výsledku dosáhla Monča. Pravda, chvilkami to vypadalo, že za koulemi poletí i kdekterý „vrhač“, jenž je slabší tělesné konstrukce, ale všichni nakonec ve zdraví přežili.

A protože (vzácná to chvíle!) nepršelo, vydali jsme se (posilněni kolou a brambůrkami) na oběd na Tři Studně. Někteří se cestou vlekli, ale vidina řízku zabrala, a tak jsme se tam v jakž takž suchém stavu do-

stali nakonec všichni. A v restauraci U Loubů nezklamali – řízečky se vyjímaly přes celý talíř, jen s přílohou měli některý problém. Zkrátka - minigolf byl, ale v restauraci s kroketa-mi ☺.

Na zpáteční cestě Medlovským údolím už nezůstal suchý opravdu nikdo a většina ze zúčastněných připomínala profesionální zápasníky v bahně. Náladu to však nikomu nezkažilo a asi nejlepší ji měla Tere-

za - tak „vysmátou“, že snad do toho bahna lezla i dobrovolně a cestou postupně troušila nejrůznější věci – částmi mp3 počínaje a čokoládou konče.

Výlet jsme zakončili na Rychtě pořádným zmrzlinovým pohárem a zamířili zpět k městu. Poslední bod programu byl jasný: vyklepat bláto a trošku se „zcivilizovat“, aby se nás doma nepolekali... ☺

Mokrý plán 7.C

Martina Šikulová, 7.C

Náš dvoudenní výlet začal později než obyčejné školní vyučování. Každý si tedy minimálně o hodinku přispal a načerpal energii na budoucí dva dny. Po povinné snídani jsme se sešli na vlakovém nádraží s batohy na zádech, se sportovním oblečením na sobě a mohli jsme nasednout do vlaku.

Po cestě samozřejmě padaly samé vtípky, a tak cesta netrvala dlouho. Vystoupili jsme v Bystřici nad Pernštejnem a rychle přesedli na autobus, který nás dopravil až do nedaleké vesničky Štěpánov. Tam už jsme došli na chatu paní učitelky Matouškové, kam jsme se překvapivě všichni vešli.

Většina z nás se přesunula do obývacího pokoje, kde jsme si posedali na křesla a půjčili jsme si různé stolní hry a puzzle, které paní učitelka vlastnila. Ti ostatní - pracovitější, zůstali v kuchyni s paní učitelkou Matouškovou a Zelenkovou, které to s námi musely celý výlet vydržet, a pomáhali jim s přípravou vynikajícího guláše. Jídlo jsme dostávali postupně, a ti, kteří zrovna nejedli, slyšeli z kuchyně ustavičné mlaská-

ní ☺. Chvilí jsme čekali, než nám vytráví, a pak jsme vesele zamířili směrem na Ujčov.

Někteří nepřetržitě sledovali stromy a kameny, jelikož jsme šli po červené, abychom neza-bloudili. Cesta nebyla zrovna dvakrát suchá, celou dobu jsme se plížili po bahnité a kamenité stezce. Dokonce jsme narazili i na jakýsi svah, jenž vedl klikatě přes les, ve kterém na nás číhalo nebezpečí ve formě klacků, kamení, různých rostlin a jehličí. Někteří „šikovní“ měli zrovna štěstí, že na cestě párkrát uklouzli a jejich tepláky zdobí krásný, černohnědý flek ☺.

Dále následoval jen kratoučkový úsek a za chvíli jsme došli k penzionu Zubr. Všichni byli natěšení na to, jak to bude uvnitř vypadat, a myslím, že jsme byli interiérem penzionu

mile překvapeni. V pokoji byla dokonce i televize se satelitem.

Rozdělili jsme si pokoje, pěkně se zabydleli a čekali na to, co se bude dít. Spolužáci vymysleli turnaj v ping-pongu. Hezky jsme si zahráli, dokonce se připojily i paní učitelky. Následovala večeře - kuřecí maso s omáčkou a rýží. A pak diskotéka. Nakonec tančily jen některé holky, kluci odešli „bordelařit“ do pokojů.

Po hlučné noci jsme byli probuzeni paní učitelkou Matouškovou a sešli se na snídani, na které byly očekávané švédské stoly. Každý popadl perník a odešel na pokoj si chvíli odpočinout. Bohužel začalo pršet, a tak v úvahu padl druhý - „pršící“ plán. Paní učitelky zatím připravily hry, při kterých jsme se rozdělili do sku-

pin a plnili různé úkoly včetně „živých soch“.

A bylo to tu. Úklid pokojů a následný odjezd. Každý si sbalil své věci a nastoupil před penzion. Tam jen stačilo pře-

běhnout silnici a počkat na zastávce na autobus. Po chvíli skutečně přijel, nasedli jsme a dojeli až do Nedvědice. Tam jsme počkali na vlak a už jsme jeli domů.

I když se plán trochu pozměnil a my jsme přijeli domů dřív, než jsme očekávali, tak se výlet vydařil. Ale to počasí už by se mohlo alespoň trochu zlepšit ☺.

8.A na horolezecké stěně

Dominika Edlmanová, 8.A

2. června 2010 vyrazila třída 8.A na svůj školní výlet. Jely s námi paní učitelky Oravcová a Svobodová. V plánu bylo navštívit lanové centrum v Bystřici nad Pernštejnem, Vířskou přehradu a rozhlednu Karasín.



Nejprve jsme jeli vlakem do Bystřice do lanového centra. Pršelo, takže jsme nemohli být venku, ale to nám vůbec nevadilo, protože jsme měli připra-

vený náhradní program uvnitř. Lezli jsme totiž na horolezeckou stěnu!

Když se všichni převlékli do vhodného oblečení, ve kterém

by mohli lézt, tak nám paní, která měla na starost podobné výpravy, jako jsme byli my, ukázala, jak se máme obléct do popruhů, a postupně nám vysvětlila, jak lézt a hlavě dala pokyny pro jištění.

Když byli všichni seznámeni s hlavními pravidly lezení, tak nás paní ještě zkontrolovala, jestli jsme pořádně připoutaní. Byli tam ještě další dva zkušební pánové, kteří na všechno dohlíželi.

Byly připraveny celkem čtyři trasy, po kterých se mohlo lézt. Někteří se báli, ale později každý ten svůj strach překonal. Něktěm to šlo lépe, něktěm hůř, ale každý, kdo tam byl, musí přiznat, že se všichni snažili. Sranda tam určitě byla, ale někteří se i pořádně zapotili. Ti, kteří byli s lezením hotovi, tak si mohli zahrát míčové hry nebo fotbal.

Protože nám ještě zbyl čas, tak paní učitelka domluvila bowling, u kterého byla také velká sranda. Pak už jsme ale museli vyrazit dál. Šli jsme na autobusové nádraží a tam byl chvilku rozchod.

Autobusem jsme se přesunuli do Víru, kde jsme měli domluvenou prohlídku známé Vírské přehrady. Čekal na nás pan správce. Chvilí nám povídal o přehradě a potom se zeptal na velmi důležitou otázku: „Je někdo z vás klaustrofobik?“ Všichni se začali smát, ale ten pán říkal, že se mu tam minule zhroutila jedna paní, a to po-

tom všechny ten smích přešel. No pak nás provedl přehradou. Řeknu vám, bylo to pořádně hluboko. Myslím, že někteří byli rádi, že odtamtud vyšli.

Když jsme to tam všechno prohlédli, vyrazili jsme znovu do deště. Obě paní učitelky se rozhodly, že kvůli špatnému počasí vynecháme rozhlednu

v Karasíně, protože by to v té situaci stejně nemělo cenu. No a tak jsme se vrátili domů.

Řeknu vám, i když přšelo, tak si to všichni pořádně užili a myslím tím i paní učitelky, protože jsme až tak moc nezlobili.

Putování po okolí s 8.B

Marin Jinek, 8.B

Ve spojení slov „školní výlet“ si každý z vás dokáže v hlavě představit několik věcí - pro někoho parádně zabítý den místo školy, nejlépe utratit všechno kapesné, které dostaneme na cestu, a celý den se proflákat nudnými památkami a ještě ke všemu ve společnosti některých lidí ze třídy, které fakt nemusíte...

Avšak jsou tu i ti z nás, kteří se těší na partu svých přátel, rádi poznávají nové oblasti a nevádí jim výlet, kde trochu proslápnou svoje boty díky kilometrům, které každému z nás jen prospějí.

U nás ve třídě tomu nebylo jinak. Musím ale říci, že jsem viděl mnoho tváří, které se těšily na 27.-28. května 2010, až konečně vyrazíme směrem na Sklené, kde na nás cestou čekalo mnoho příjemných i nepříjemných překvapení.

Naše dobrodružství začalo v osm hodin ráno s paní učitelkou Gregorovou a Knapčokovou, když jsme se vydali od naší základky směr ke koupališti. Počasí nám hrálo do karet hned od rána, což bylo jediné dobře, protože si nedokáží ani představit všechny promočené od hlavy až k patě se špatným počasím a špatnou náladou.

Když jsme došli ke koupališti, kde jsme měli první přestávku,



kteřá se stala pro někoho osudnou (ztráta mobilních telefonů), dali jsme si menší svačinu a poté jsme pokračovali stále dál.

Kluci čekali, kdy si naše slečny začnou stěžovat na bolest nohou, leč jediné, co jsme slyšel, bylo, že měly strach, že cestu nezvládnou. Ale samozřejmě jsme ji všichni zvládli

(až na jeden menší úraz při skákání přes příkop, což se povedlo Danielu Strakovi).

Pár metrů před hotelem v Medlově nás jen tak z hecu napadla soutěž, kdo z nás má nejvíc promočené boty. Nakonec vyhrál Martin Jinek s Petrem Suchým s nejlepší značkou, kterou zvolili - „Made in Rakosník“.

Když jsme došli k hotelu v Medlově, někdo si šel zahrát minigolf, někteří šli na promočený kolotoč a ostatní si povíдали u rybníka. Když jsme došli do Skleného, kde jsme měli zamluvený „domeček“, tak jsme si s vybalováním věcí nedělali velké starosti, protože jediné, co nás zajímalo, bylo hřiště, na které jsme se vydali zahrát si fotbal a basketbal. Poté jsme měli večeri, na kte-

rou nám paní kuchařky nachystaly špagety.

Po vydařeném večeru plném her, u kterých jsme byli jako vždy hodní☺, nám nakonec přeci jen začalo pršet, což nás trochu zklamalo. Paní učitelky nám nechaly večerku do půl jedenácté, za což jsme byli všichni rádi, ale nestěžovali bychom si, kdyby to bylo ještě déle.

Ráno půl desáté jsme se vydali na Paseckou skálu, kde jsme si udělali společné foto, a dál nás čekala cesta na Studnice, kde jsme si udělali přestávku v restauraci na krásné terase.

A pak bylo na čase vyrazit zpět do Nového Města, kde jsme se postupně loučili, a každý jsme unaveně razili domů. Byl to bezvadnej výlet!

8.C dobyla Babylón

Petra Vodičková, 8.C

V 6. třídě jsme vyrazili do celkem blízkých krajů v okolí Vyškova. Navštívili jsme dinopark a aquapark. V 7. třídě jsme se naopak rozhodli rozšířit si obzory v okolí Bystřice nad Pernštejnem. Zdolali jsme lanové centrum a schody Vířské přehrady. A letos jsme se chtěli podívali zase někam dál a proniknout do tajů severních Čech – do Liberce.



Už 23. května večer jsme všichni měli doma sbalené krosny a cestovní tašky a ma-

minčiny nasmažené řízečky. Měli jsme nabaleny sušenky, bonbóny, lízátko a další pochu-

tiny, protože všichni očekávali dlouhou cestu vlakem.

Mě maminka nabalila jak na severní pól, protože si myslela, že tam budeme měsíc místo tří dnů. Táhla jsem těžkou tašku a pěkně mě bolelo rameno. Příjemný spánek, když jsem večer zalehla do postele, zaměnilo brzké ranní vstávání na odjezd vlaku z Nového Města na Moravě. Ráno mě přivítaly usměvavé tváře a zářící oči spolužáků, u některých i se známkou minimálního spánku.

A jeli jsme. Vlak se s námi kodrcal takovou dálku, že jsme tomu nemohli uvěřit. Ale konečně jsme dorazili na vlakové nádraží v Liberci, dali jsme si věci do úschovny a tramvají jsme vyjeli až skoro k Ještědu. Tramvaj byla pro mě celkem běžná věc - koupit si lístek, v tramvaji ho cvaknout a už si můžu sednout nebo se chyt-

nout držadla a vyzkoušet si svoji rovnováhu. Ani jsem netušila, jaký problém činí mnoha lidem koupit prachobýčejný lístek z automatu. Nakonec jsem si řekla, proč se rozčilovat, že ostatní zdržují, když vlastně o nic nejde a že nemůžou za to, že nikdy nejeli tramvají.

A už jsme jeli tramvají. Úžasný zážitek! Když jsme dojeli, začalo pršet a lanovku otevírali až za hodinu. Tak jsme vytáhli svačinu, karty, kluci míč a hodina uběhla jako by nic.

Vyjeli jsme lanovkou na Ještěd, byla mlha, takže jsme nic neviděli, ale to nevadilo. Znovu jsme se posilnili a vyrazili jsme na „krásnou lesní cestu“ zpátky.

Krásná lesní cesta se rychle proměnila v bahnitou, kamenitou a místy hodně úzkou pěšinku. Bláto jsme měli všude - v botách, v kalhotách a mnozí i za ušima.

A konečně jsme dole a už zase jedeme tramvají do úschovny. Konečně do campu a do chatek, kde jsme okamžitě zničení drbali bahno z kalhot. Šli jsme se nablábnout na večeri, která byla mimochodem vynikající, a poté nás překvapila menší bouřka.

Byli jsme tak chytří a čistotní, že jsme si nechali boty před chatkou, a v tu chvíli začalo pršet. Asi po pěti minutách jsme si uvědomili, že máme boty venku, ale to už jsme je mohli klidně ždímat.

Druhý den jsme vyrazili do známého libereckého Babylonu, který obsahuje IQ park, lunapark a aquapark. V IQ

parku jsme si ověřovali různé zákony fyziky, chemie a dalších přírodních věd. Zkoušeli jsme projít točícím se tunelem, kde si člověk připadal, jako by se měl každou chvíli pozvratet. Taky jsme zkoušeli udělat obrovitánské bubliny.

Po návštěvě IQ parku, který

ale pak už to bylo skoro hlava na hlavě, i když jsem už zažila i horší. Ten čas utekl ve vodě opravdu jako voda a už jsme zase byli v campu na večeri. Zahráli jsme si hry a tentokrát jsme měli trošku delší večerku.

Třetí a zároveň poslední den jsme navštívili zoologickou



obsahoval i zrcadlové labyrinty, kde jsem si málem zlomila nos o zrcadlo, jsme šli do lunaparku. Největší atrakcí byl asi autodrom a skákací hrad.

Po vyřádnění na autíčkách jsme se šli občerstvit ke švédským stolům do zámeckého sklepení v Babylonu. Doufám, že všichni víte, co je švédský stůl. Pro ty, co to náhodou nevědí - je to veliký stůl, na kterém je hromada všemožného jídla a pití, a můžeš si nabrat, co chceš a kolik toho chceš.

Po pořádném dlabanci jsme nakoupili suvenýry, oblékli plavky a šli se utopit do aquaparku. Zezačátku to bylo celkem dobrý, téměř žádní lidi,

zahradu. Když jsme přijeli tramvají, přivítala nás velká fronta až k zastávce plná školkových dětí a podobně. Zdání klame, a tak fronta ubíhala rychle. Rozběhli jsme se do všech možných zákoutí ZOO a podle mě byli největší atrakcí bílí tygři, protože Liberec se na ně specializuje jako jediná zoologická zahrada v České republice.

Opět jsme nakoupili suvenýry, občerstvili jsme se a vydali se na vlakové nádraží na dalekou cestu domů.

Když jsme po několika hodinách dorazili do Nového Města, ozvalo se: „Konečně doma!“

Jižní Čechy patřily 9.A

Veronika Slámová, 9.A

Ach jo, dlouze očekávaný a poslední výlet s naší „partou“ je za námi. Proto bych se s vámi chtěla podělit o nezapomenutelné zážitky, které jsme si z jižních Čech přivezli.



Náš výlet začal v úterý 25. května 2010 v šest hodin ráno srazem na vlakovém nádraží v Novém Městě na Moravě. Poté jsme v počtu dvaceti dvou žáků s naší třídní učitelkou Marcelou Slámovou a tradičně s panem učitelem Slámou vyrazili vlakem do Českých Budějovic.

Cesta utíkala pohodově. V Českých Budějovicích jsme přesedli do autobusu směr Hluboká nad Vltavou. Dorazili jsme tam za několik minut a zbývalo jen najít Sporthotel Barborka. Po krátké cestě jsme k ubytovně šťastně dorazili. Dostali jsme klíče od pěti pokojů a během hodinky jsme se ubytovali.

A pak jsme konečně vyrazili. První kroky směřovaly k pohádkovému zámku Hluboká. Před prohlídkou jsme si prošli zámecký park, nádvoří, a kdo

chtěl, zakoupil si nějaké suvenýry. Následovala zhruba hodinová prohlídka zámku se skvělou paní průvodkyní. Každého z nás okouzila ta nádherná atmosféra, která na nás dýchala ze všech koutů zámku.

Po prohlídce jsme se odebrali

do Adrenalin parku, kde nás vítala parta milých instruktorů a spousta různých atrakcí. Tady jsme se teda vyřádili. S velkou odvahou jsme se vydali do výšky osmi metrů nad zem zdolat lanové centrum s třiaadvaceti překážkami. Užili jsme si i na bungee trampolíně, někteří vyzkoušeli obří lanovku a Terka Nečasová se nezaekla ani jedenáctimetrové houpačky „Big Swing“.

Tři hodiny utekly jako voda a mnozí z nás odcházeli se zážitky na celý život. Až večer jsme se vrátili zpět na ubytovnu, navečeřeli jsme se a zbytek dne jsme si užili na pokojích. Hodně jsme se nasmáli a zažili spoustu legrace.

Druhý den jsme po snídani vyrazili autobusem do Budějovic. Jako první nás přivítalo okouzující náměstí Přemysla Otakara II. s nádhernou Sam-



sonovou kašnou uprostřed. Potom jsme vyšli „pouhých“ 225 schodů na dominantu Českých Budějovic, na Černou věž. Výstup ale stál zato! Shlédli jsme celé město a jeho široké okolí.

Dalším naším cílem bylo Jihočeské muzeum motocyklů, kde jsme načerpali (hlavně teda kluci) spoustu zajímavých informací. Aby to holkám nebylo až tak líto, dostali jsme za odměnu rozchod před nákupním centrem IGY.

Posledním bodem programu naší návštěvy krajského města byla prohlídka pivovaru Budvar. Měli jsme opět štěstí na příjemného pana průvodce, který nám během šedesáti minut pověděl všechny informace

o výrobě piva a provedl nás prostory pivovaru. O kvalitě budějovického piva není pochyb...

Po celkem náročném dni nás čekala cesta zpět na ubytovnu. Po večeři jsme se každý chvíli bavili po svém. Až se hodně setmělo, měli jsme se jít původně jenom z dálky podívat na osvětlený zámek. Nikdo z nás ale předem netušil, co se v následující hodině odehraje.

Padlo rozhodnutí, že dojdeme až přímo k nočnímu zámku. Cesta zkratkou do prudkého kopce lesem za hluboké tmy a krátce po dešti - asi si dovedete představit, jak jsme vypadali. A to si dokonce někteří jedinci vyšli jen tak nalehko v pyžamu ☺. Prožili jsme chvíli

strachu i napětí, ale stálo to opravdu zato. Takovou krásu někdo jen tak neuvidí! Ozářená Hluboká mě úplně oslnila a myslím si, že jsem nebyla jediná.

Poslední den ve čtvrtek jsme si mohli trochu přispát. Po snídani a balení věcí nás měla čekat cesta do ZOO Ohrada v Hluboké nad Vltavou. Bohužel to kvůli nepříznivému počasí nevyšlo. Čekala nás cesta vlakem domů a v odpoledních hodinách jsme se šťastně navrátili do Nového Města.

Byl to sice náš poslední společný školní výlet, ale nikdy na něj nezapomeneme. Byl exkluzivní – plný zážitků, legrace a pohodové atmosféry.

9.B – Byli a neviděli

Petra Pejchalová, Iveta Dostálová, 9.B

Náš výlet, který trval od 1. do 3. června 2010, byl plný překvapení. Ještě než jsme vyrazili, byla vedena dlouhá diskuse o tom, zda se náš výlet uskuteční, nebo ne. Postupně odpadali i spolužáci, kteří nemohli z osobních důvodů jet. Nakonec nás na výlet do Toulcových Maštálí jelo patnáct s doprovodem paní učitelky Ficové a pana učitele Hnízdila.



Nastal 1. červen a my se vydali na cestu. Pčasí nám ještě ten den přálo a my dorazili pomocí autobusu do obce Zderaz. A pak přišel malý zádrhel. Ubytovna se nám ztratila z dohledu a my nevěděli kudy jít. Vše nakonec dobře vyřešil pan učitel Hnízdil. Došli jsme sice do ubytovny oklikou, ale přece. Poté co jsme se ubytovali, jsme si šli prohlédnout okolí. Nedaleko od naší ubytovny byl žulový lom, který jsme s chutí prozkoumali.

Druhý den nás zradilo počasí. Už od rána se diskutovalo

o tom, zda Toulouvcovy Maštale uvidíme, či ne. Stále pršelo, takže jsme zůstali na ubytovně a zabavili se na místě. Odpoledne si někteří z nás i s učitelským dozorem zahráli společenské hry. Večer nám zpříjemnila pobyt připravená diskotéka, na které se jistě všichni pobavili.

Poslední den našeho výletu zase pršelo. Časně po snídani jsme vyrazili domů. Autobusem jsme se přemístili do Proseče, kde na nás čekal autobus do Skutče. Ve Skutči jsme navštívili Městské muzeum a zhlédli expozici kamene, kde jsme si sami mohli vyzkoušet těžkou práci v lomu.

Poté jsme měli hodinový rozchod po náměstí. Ze Skutče jsme dorazili do České Svatky, kde jsme čekali na další spoj domů. A takto skončil náš poslední výlet na základní škole.

9.C v kraji vína na Pálavě

Mgr. Petr Smékal

Místo posledního školního výletu si letos 9.C určila sama. Chtěli jet na Pálavu, protože se domnívali, že po loňském chození po Beskydech si zaslouží rovinu či mírné kopečky. Představa, že v kraji vína navštíví nějaký ten vinný sklípek či sklípeček, vzala rychle za své. Ještě sami rádi museli uznat, že je vlastně ani vidět nechtějí.



První den byl ve znamení vody. Tedy vody jsme si vlastně užili na výletě dost i další dny. Ale to letos asi všechny třídy. První den to ale byla voda chlorovaná a bazénová. Ráchali jsme se v novém aquaparku v Brně v Kohoutovicích. Bylo to příjemné a hlavně voda byla teplá.

Venku padala z nebe voda studená a dost možná, že to byl i déšť kyselý. Nicméně se vyčásilo a až do večera ani nekáplo. Dorazili jsme do campu Nové Mlýny (zbaběle autobusem). Při ubytovávání někteří nechtěli pochopit, že na pokoji se třemi postelemi nemůžou být čtyři nocležníci ☹.

Pak jsme se vrhli do náruče sportu. Lehce jsme se rozehráli fotbálkem. Potom pánská část zájezdu vysvětlila při fotbálku deváťákům z Brna, že fotbal v Novém Městě je jednoznačně lepší. Porazili je vysoko 5 či 6 nula a Brňáci odcházeli na ubytovnu s pošramoceným sebevědomím. Zbytek našich

zatím hrál (nebo spíš plácal) volejbal. Zde se sváděly tvrdé a nekompromisní boje o každý bod a hrálo se s nasazením vlastního i cizího života.

Po řízku k večeři jsme ještě trochu sportovali a šlo se na kutě. Ve sprše tekla jen vařící voda, a tak sprchování byl docela adrenalinový zážitek.

Druhý den měla obloha barvu olova a vítr dosahoval rychlosti malé vichřice. Přes nebezpečně vypadající nebe jsme ten den nezmokli. Na blízké vodní nádrži byly vlny, za které by se nemuselo stydět žádné moře, a chudáci raci nemohli proti větru létat, a tak raději chodili pěšky. Zkratka byla sice delší, ale o to horší cesta. Je s podivem, že si nikdo jako suvenýr neodnesl dobře nacucané klíště.

Někteří si při následném výstupu na zříceninu Dívčích

hradů sáhli na samé dno sil. Ale myslím, že výhled do kraje stál za to. Když vám bude 9.C tvrdit, že to za tu námahu nestálo, nevěřte jim. Další cesta vedla po hřebeni kopců do vesničky Klentnice. Tehdy asi všichni pochopili, že Pálava není jen rovina, ale i pěkně strmé kopečky.

V Klentnici byl naplánovaný oběd, ale čáru přes rozpočet nám udělala paní z hotelu, která nám tvrdila, že nemá dočista žádné jídlo a že nám tudíž nic neuvaří. Naštěstí byl kousek vedle stánek s občerstvením, a tak nám klobásy, hranolky či langoše zvedly náladu. Někteří do sebe ještě tlačili řízky, které si přivezli z domu od maminek.

Posilnění jsme vyrazili zpátky do campu. Někteří na chvíli podlehli klamnému pocitu, že snad zpátky jedeme autobu-

sem, ale směr, který naše výprava nabrala, je brzy z tohoto omylu vyvedl. Vyrazili jsme směr obora. Důkazy o tom, že je obora plná zvěře, byly všude na cestě i v trávě a někteří si je nabrali i na boty. Přestože nás bylo slyšet docela daleko, podařilo se nám uvidět dvě velká stáda daňků, jelenů a muflonů. Málokdo z nás do té doby asi viděl padesátihlavé stádo vysoké.

Děšť poslušně počkal v mracích, až jsme se blížili do campu. Pak ale začalo pršet a přšlo až do konce výletu, takže třetí den jsme si „užili“ deště víc než dost. Z návštěvy Lednice se zdařila jen prohlídka akvária Malawi a oběd. Pršet na chvíli přestalo jen při cestě vlakem, ale to opravdu jen na chvíli.





okénko

ZŠ SLAVKOVICE

CELOROČNÍ HRA VRCHOLÍ

V měsíci dubnu jsme měli spoustu práce s chystáním naší školní besídky ke Dni matek.

Nacvičovali jsme role v pohádkách O Popelce, O pejskovi a kočičce, přeměnili jsme se v lidojedy, v tanečníky, zpěváky... Ze tříd se staly provizorní jeviště, herecké šatny, vyráběli a malovali jsme kulisy (dokonce i v životní velikosti), tvořili jsme dárek pro maminku.

Proto se další pokračování naší školní hry posunulo až na polovinu května. Tentokrát jsme se opět pokoušeli získat knihu i klíč.

Kniha V.

Co čekalo každý tým? K získání Knihy V. jsme museli splnit čtyři úkoly. A že nebyly zrovna lehké, o tom svědčí jen dvě nové knihy u hradů.

1. úkol

Zkusili jsme si zahrát na básníky a obyčejná slova říci jejich ústy - např. kapr - boháč v kabátku ze stříbrných peněz, vlčí mák - Karkulka v červené sukničce, rak - couvající rytíř v brnění...

2. úkol

Měli jsme vyluštit zašifrovaná slova Morseovou abecedou.

S tímto úkolem jsme se docela dobře poprali, ale to nebylo všechno. Vyluštěná slova jsme museli nakreslit. Tady se zapojili všichni z týmu, každý člen měl ztvárnit jedno z těchto slov - Rumcajs, drak, Mach, princ, Arabela. Podařilo se, vznikla opravdu krásná výtvarná díla.

3. úkol

Měli jsme seřadit kartičky se jmény spisovatelů a jejich knížek. Tady došlo k velkému rozčarování a dohadování v jednotlivých hradech. Však nám také někteří autoři dali zabrat! A to jich bylo deset! Kdo si má pamatovat, který z bratrů Čapkových napsal Dášenku a který Pejska a kočičku? Josef, nebo Karel? Kdo si má vzpomenout, jakou knihu napsal Václav Chaloupek? Nebo kdo napsal Rychlé šípy?

4. úkol

Vybírali jsme vlastnosti dětí a zařazovali je do textu podle jejich chování. Tady se nám vedlo již lépe, každá skupina získala maximum bodů.

KLÍČ ČÍSLO 4

Už víme, že získat klíč k hradní knihovně je pro nás vždy oříšek. Tentokrát nás čekal článek, který nám zamotal hla-

vičky. Nejdřív se nám při jeho čtení sbíhaly sliny na různé druhy zmrzliny, ale když jsme měli odpovědět na tři otázky, chuť nás přešla. Ač jsme článek předčítali stále znovu, kombinovali, počítali, škrtali... na řešení ne a ne přijít.

Jak dopadlo hodnocení? Knihu V. si do svých knihoven odnášejí hradu Alštejn a Sonštejn.

Klíč číslo 4 tentokrát získali jen obyvatelé hradu Hanštejn. Ti jediní dokázali bezchybně vyřešit záluďné otázky, nenechali se unést vůní dobrot.

Jen u Karlštejna se počet knih i klíčů nezměnil. Snad příště budou úspěšnější.

Kniha VI.

1. června 2010 nás čekalo další plnění úkolů školní hry. Ten den jsme měli svátek, a abychom vše lehce zvládli, každá skupina „vyfasovala“ jeden polárkový dort, mandarinkový kompot, šlehačku, oplatky, misky, lžičky a sama si pro sebe připravila pohár. S příjemně naplněným žaludkem jsme se pustili do plnění sedmi úkolů.

Co nás tentokrát čekalo? Nejdříve luštění křížovky. Ta-

jenka nás ani nepřekvapila – Svátek dětí. To byl úkol velmi snadný a rychle na další.

Najít ukryté zvíře z vitríny a nakreslit je pak bylo trošičku těžší – zvláště když zapomínáme na vyjmenovaná slova (snad v zápalu boje?). A pak místo lišky je najednou lyska a jak ji jen zobrazit?! To obrázkové rébusy byla hračka.

Další úkol byl zase obtížný. Měl dvě části. Nejdříve jsme museli prostrčit ruce do „tajných rukávů“ a hmatem poznat písmena. To by ještě šlo, ale pak z písmen sestavit slovo! Dalo nám to všem zabrat, jen Karlštejn nevyužil nápovědy.

Pak jsme potrápili naše mozečky. V koši bylo ukryto 12

věcí, které jsme po minutě pozorování museli zapsat. I tady jsme ztráceli body. Ale Hanštejn si vedl výborně – napsal všechny věci. To u Alštejna budou opakovat učivo geometrie, neboť u modelu drátěného tělesa kvádrů napsali – železo brána.

Abychom se trochu protáhli, převáželi jsme v tělocvičně na vozíčku kostky a museli je hodit do koše. Tady se nám počítal čas a případné trestné body.

Poslední úkol byl jakýmsi pokračováním úkolu se skrytými písmeny. Měli jsme slovo popsat tak, jako bychom ho četli v encyklopedii. Nejdříve jsme si mysleli, že to bude velmi

náročné, ale nakonec jsme byli mile překvapeni, jak se dokážeme vypnout. Plný počet bodů v popisu získaly hned dvě skupiny – Sonštejn a Karlštejn.

Jak dopadlo hodnocení? Popravé dostaly všechny skupiny do knihoven Knihu VI.! Že by byly tak lehké úkoly, nebo spíš mozek pracoval na plné obrátky po hodování???

Do konce roku zbývá poslední hra o další knihu i klíč. Kdo bude celkovým vítězem??? Necháme sebe i vás napínat.

Poslední úkol budeme plnit až po vydání tohoto čísla. Jak celá naše školní hra dopadla, se dovíte na začátku dalšího školního roku. Ještě nám držte palce!!!

Čtvrtáci vlastní průkaz cyklisty

Od úterý 15. června 2010 se všichni čtvrtáci - Kája, Alča, Hana i Soňa mohou právem pyšnit vlastním řidičským průkazem. Samozřejmě na kolo. Získat ho ale nebylo vůbec snadné...

Však také naučit se rozdělit dopravní značky na výstražné, příkazové, informativní, zákazové, vodorovné není jen tak. Nejvíce je potrápily křižovatky - rychle vyřešit, kdo projede křižovatkou jako první, poslední, popřípadě současně... Určit, kdo je na hlavní silnici, kdo musí dát přednost v jízdě nebo zda platí pravidlo pravé ruky. A ke všemu označené tvary křižovatek na značkách s dodatkovou tabulkou! To bylo vysvětlování!!!

Zkusili jsme si napsat i testové otázky, ale jak vybrat jen jednu správnou odpověď, když se zdály všechny úplně stejné?!

Začínali jsme mít strach, že testy ani jízdu na dopravním hřišti nezvládneme.

Ráno nás do Žďáru vyprovodilo sluníčko a to nám snad pomohlo!! Paní Plocková z dopravního hřiště s námi nejdříve společně poznávala značky, řešila křižovatky, zopakovala některé testové otázky. Protože zkoušky s námi dělali také čtvrtáci z Osové Bítýšky, rozdělili jsme se na dvě skupiny. Jedna skupina psala testy a druhá jezdila na kolech na hřišti. Testy dopadly výborně, všichni ztratili jen jeden bod!

I v druhé části jsme si vedli velmi dobře, zařazovali se správně do jízdnic pruhů, nezapomněli zastavit na stopce, respektovali semaforey, správně ukazovali změnu směru. Jen nám chvilku trvalo udržet rovnováhu na starém kole – na nich asi jezdily naše babičky.

Vše ale dopadlo výborně. Paní Plocková byla i s naší jízdou spokojena a předala nám modrý průkaz cyklisty. Ten se nám bude o prázdninách hodit.

My sobě i vám přejeme hodně najetých kilometrů bez nehod.

Kája, Alča, Hana, Soňa

Výlet na hrad Bouzov

Ve čtvrtek 10. června 2010 jsme společně se školou Radňovice odjeli na školní výlet na hrad Bouzov. Využili jsme nabídky zábavně naučného programu s historickou tematikou a opravdu jsme se celou dobu vůbec nenudili.



Cesta je poněkud delší, ale to nám vůbec nevadilo. Venku bylo krásně, v autobuse příjemně, a kdo chtěl, mohl zpívat s kytarou.

Na místo jsme přijeli o hodinu dříve, než jsme měli program, tak jsme posvačili, nakoupili na jarmarku krásné dárky a dárečky, zaskákali si na nafukovacím hradě také ochutnali italskou zmrzlinu.

Pod pohádkovým hradem nás v areálu překvapil Trojský kůň



– 15 metrů vysoká dřevěná stavba, prý největší dřevěná stavba koně na světě. Všichni jsme si připadali jako řeční bojovníci, kteří se ukryli do útrob koně a lstí dobyli Tróju. Břichem koně jsme se vyšplhali až k očím – to byla výška!

Dole jsme si prohlédli středověké zbraně, vystřelili si z kuše na terč. Někomu se podařilo trefit na figurky z flobertového revolveru. Potom jsme se pohodlně usadili pod střechu amfiteátru (stín byl fajn, pořádně pražilo sluníčko) a sledovali loupežnickou pohádku plnou veselých scének, soubojů a pranic.

Dále jsme povzbuzovali pány rytíře v turnaji, kteří statečně předvedli své umění ve zbroji. V pážecím turnaji bojovali patřičně vystrojeni a vyzbrojeni zástupci jednotlivých škol o titul rytíře – samozřejmě za bouřlivého povzbuzování kamarádů.

Na třetí hodinu odpoledne jsme měli zamluvenou prohlídku na samotném hradě.

Tomuto hradu ze 14. století se říká pohádkový právem. Natočila se zde spousta pohádek, vy určitě budete znát O princezně Jasněnce a létajícím ševci.

Příjemnou prohlídkou hradu se blížil konec výletu. Ještě dlouhá cesta domů, ale spokojenost je vidět na všech. Máme krás-

né zážitky a všem doporučujeme!!

Kamarádi ze Slavkovic

Čarodějka Knihodějka ve finále

Čas utíká a naše celoroční družinová hra o titul Pomocník čarodějky Knihodějky spěje ke svému konci.

Ale nejdřív trochu nazpátek, abychom si připomněli, jak jsme postupovali.

ÚNOR POHÁDKY

Na únorové téma jsme se moc těšili. Vždyť co známe lépe než pohádky? To půjdou úkoly řešit levou zadní... Tak snadné to teda nebylo, ale poradili jsme si statečně (jako Statečný kovář) a moudře (jako princezna Koloběžka), byli jsme pracovití (jako Popelka), rychlí (jako v sedmimílových botách) a někdy si paní učitelka přála, abychom byli němí (jako Bajaja)...

Jako vždycky po dvou měsících proběhla další zkouška, která prověřila, jak jsme byli pozorní a co jsme si z posledních dvou témat zapamatovali. Ne všichni zkoušku složili, a tak se pomalu začínáme lišit v titulech.

Někdo postupuje zdárně a má po této zkoušce titul Učedník čarodějky Knihodějky, komu se nedařilo, zůstává Zapisovatelem do čarodějné knihy či dokonce pouze Nosičem tužky.

BŘEZEN NAUČNÉ KNÍŽKY

Tohle téma nás hodně bavilo. Přinesli jsme si svoje knížky z domova - o přírodě, o zvířatech, o historii a vymýšleli z nich úkoly pro ostatní - vyhledej zajímavosti o Praze, co je to orloj, vyhledej vynález, který ovlivnil lidstvo, nauč se luštit šifry, nakresli oblečení z historie, současnosti a budoucnosti a jiné a jiné záludnosti.

DUBEN – UČEBNICE

Naučili jsme se orientovat v množství učebnic pro 1.–4. ročník, zjišťovali jsme, kdo je vydává, vypracovává, ilustruje... Pak jsme se zaměřili na jednotlivé předměty a jeden týden řešili úkoly z jazyka, příští zase matematické, nakonec přírodovědné, vlastivědné či z hudební výchovy.

Další zkouška byla o titul **Čarodějnický začátečník**. Děti z 1. a 2. třídy skládaly rozstříhané obrázky zvířat, ta měly nalepit a pojmenovat a potom vyluštit tajemnou větu. Starší děti doplňovaly

kvízové otázky a k tomu musely nakreslit ilustraci k písničky Šly panenky silnicí.

KVĚTEN – PŘÍRUČKY

Příručky jsou potřebnými knížkami, které nám radí, jak se vypořádat s výrobou poličky, založením ohniště v přírodě nebo s ošetřením drobného poranění. Stavěli jsme podle návodu v příručce Přítel lesa přístřešky v přírodě, sestavovali věž podle návodů z Lega, ošetřovali odřeniny podle příručky Mladý zdravotník, poznávali souhvězdí podle Malého hvězdáře.

ČERVEN KNÍŽKY NA HRANÍ

Budeme zajímat o knížky na hraní - s vymalovánkami, úkoly, návody na výrobky, se šablonami, křížovkami... Budeme je taky sami tvořit, abychom si připravili zábavu na prázdniny. A čeká nás poslední zkouška, abychom získali hlavní titul, ke kterému celý rok směřujeme – titul **Pomocník čarodějky Knihodějky**.

Držte nám palce!



5. podvečerní čtení

Naposledy v letošním roce se u nás ve Slavkovicích uskutečnilo v rámci akce Celé Česko čte dětem podvečerní čtení pro děti a rodiče se zajímavými hosty.



Pokud si vzpomenete, naším prvním „předčítačem“ byl pan Mgr. Stanislav Mikule z muzea ve Žďáru nad Sázavou. Líbilo se mu na naší akci natolik, že nás překvapil nabídkou na další setkání – s přáteli z ochotnického souboru nacvičili čtení známých příběhů autora Stanislava Havelky Zvířátka pana Krbce.

Děti se zaujetím poslouchaly hlasy přísného pana Krbce, huhňavého kocoura Kokeše, rozvážné sovy Kukuly, potmě-

šilé kavky Kocandy, protivné tety Klotyldy či přísného hradního ducha Ruprechta. K tomu jim herci rozdali papírky s křížovkou. Pozorní posluchači tak mohli během čtení doplňovat políčka s otázkami. Na závěr byli odměněni všichni luštitelé a také autoři nejhezčích obrázků v tradiční výtvarné soutěži, tentokrát na téma zvířecí hrdina v pohádkách a příbězích.

Děti dostaly i jeden úkol na prázdniny – paní Zachová ze žďárského knihkupectví navr-

la, aby si během prázdnin vedly zvláštní čtenářské deníky, které společně ohodnotíme na setkání v příštím školním roce.

Naše poděkování na tomto místě patří všem dobrovolným „předčítačům“, kteří si udělali čas a zprostředkovali dětem setkávání s knížkami, paní Lence Zachové za kontaktování zajímavých hostů a koordinátorce paní Janě Tlusté za drobné i hodnotné dárky od pořadatelů akce Celé Česko čte dětem.

To, že naše setkávání měla smysl, potvrdily samy děti – zajímaly se o téma četby, přicházely pravidelně, braly s sebou sourozence i rodiče, nadšeně komunikovaly s hosty, soutěžily, těšily se na příště... A navíc - dlouho o svých pocitech hovořily.

Snad si uvědomí, že vzít do ruky knížku je někdy lepší než ovladač televize a že společné čtení s rodiči je tak prima...

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 60 – červen 2010

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková, Mgr. Dagmar Svobodová

Dominika Edlmanová, Věra Králová, Nikola Švárová, Petra Vodičková, Dominika Kaštánková

Jana Knapčoková, Martina Šikulová, Aneta Dufková

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 60 vyšlo 21. června 2010 v nákladu 35 výtisků